

Rasowe gołębie, drób, króliki i inne zwierzęta

Internetowy kwartalnik dla hodowców

Nr 37 (styczeń – marzec 2023)

© Małgorzata Zduńczyk, Zdzisław Jakubanis, Manfred Uglorz

Redakcja: Manfred Uglorz, Zdzisław Jakubanis

Skład i opracowanie tekstów: Manfred Uglorz

Redakcja nie odpowiada za nadesłane teksty i zastrzega sobie dokonanie w nich koniecznych zmian.

Przedruk, odtwarzanie lub przetwarzanie całości lub fragmentów internetowego czasopisma (Rasowe gołębie, drób, króliki i inne zwierzęta [Internetowy kwartalnik dla hodowców]) w mediach każdego rodzaju wymaga zezwolenia Redakcji.

**Wszystkie zdjęcia i rysunki wyłącznie dla celów poglądowych.
All photos and drawings for illustrative purposes only.
Alle Fotos und Zeichnungen dienen nur zur Veranschaulichung**

Na stronie tytułowej: Koroniarz końcaty (Fot. Zdzisław Jakubanis)

Kontakt:

niwela@gazeta.pl

Spis treści

Gołębie

Manfred Uglorz, *Roller perski*, 4
Manfred Uglorz, *Czajka turyńska*, 6

Drób

Manfred Uglorz, *Styryjska*, 10

Króliki

Manfred Uglorz, *Biały z Bouscat*, 16

Domowe zwierzęta ozdobne

Manfred Uglorz, *Ryżowiec siwy*, 17

Rodzime rasy zwierząt gospodarskich

Opracował Zdzisław Jakubanis, 19

Propozycja wzorców

Astrachański postawny lotny, czepelski wysokolotny, Armawirski krótkodzioby lotny, Żuk tulski, Śpiewak Jurłowski, Komogor, Niebieski z Ham, 24

Materiały

Krasnodarski średniodzioby lotny, Budapeszteński białotarczowy, Budapeszteński białołoty, Bawarski wsokolotny, 34

Kącik filatelistyczny

Przygotował Zdzisław Jakubanis), 38

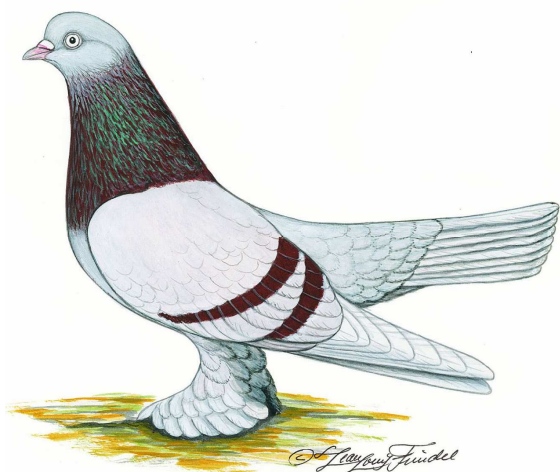

Roller perski (EE 851)

N: Persischer Roller, F: Rouleur de Perse, A: Persian Roller

Grupa IX – lotne

Obrączka numer 9 P

Pochodzenie

W niemieckim czasopiśmie poświęconym hodowli drobiu i gołębi, a mianowicie „Geflügel-Börse” z 1896 roku, znajduje się rysunek, przedstawiający gołębia o nazwie Innerasiatischer Roller. Obecnie obowiązuje nazwa: perski roller. Nazwa ta przyjęła się w Niemczech wraz z pojawieniem się tych gołębi na terenie Niemiec w 1954 roku. Bardzo szybko rollery perskie stały się popularne w Niemczech, ze względu na charakterystyczny lot, ale także ciekawe odmiany barwne. Już w 1961 grupa niemieckich hodowców założyła klub, zrzeszający miłośników perskich rollerów.

Nie jest znane dokładne miejsce pochodzenia perskich rollerów. Wskazuje się w niektórych źródłach na Tadżykistan. Obecny wzorzec (EE) wskazuje na wschodnią część Azji Mniejszej, a więc na wschodnią Turcję oraz Persję i Armenię.

Nie jest znane dokładne miejsce pochodzenia perskich rollerów. Wskazuje się w niektórych źródłach na Tadżykistan. Obecny wzorzec (EE) wskazuje na wschodnią część Azji Mniejszej, a więc na wschodnią Turcję oraz Persję i Armenię.

Charakterystyka ogólna

Perskie rollery należą w obrębie grupy IX do gołębi akrobacyjnych, bowiem nie tylko są gołębiami lotnymi, ale w czasie lotu wywracają się do tyłu. Charakterystyczną ich cechą jest relatywnie niska i nieco wydłużona postawa. Mają szeroką, nieco podniesioną pierś i długie skrzydła noszone pod ogonem oraz bogato upierzone nogi. Dlatego do nich przewidziane są obrączki o średnicy 9 mm.

Opis budowy i charakterystycznych cech

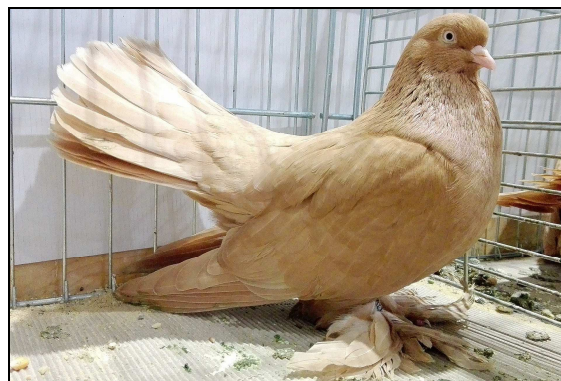
Sylwetka rollera perskiego przypomina sylwetkę kosa (*Turdus merula*) w stanie podniecenia. A więc ma podniesiony

ogon, jednak niezbyt wysoko i nosi skrzydła pod ogonem. Skrzydła są u niego długie i szerokie, prawie sięgające podłoża. Ogon składa się z długich, najmniej 14. sterówek, luźny i nieco wypełniony. Ogon noszony poziomo nie jest uznawany za wadę.

Korpus jest wyraźnie wydłużony, plecy szerokie i nieznacznie opadające. Cechę tą podkreślają krótkie lub za ledwie średniej długości nogi, które powinny być gęsto upierzone, a palce bezwzględnie przykryte piórami.

Głowa w stosunku do tułowia jest mała. Powinna być dobrze zaokrąglona, o wysokim czole i zawsze gładka, oczy perłowe, a brwi jasne.

Średniej długości dziób, powinien być jasno rogowy, chociaż nie u wszystkich odmian barwnych, bowiem u białych jest jasny, u czerwono-płowych dozwolony jest rogowy, a u odmiany kite (kania) ciemno rogowy. U odmian o ciemnej barwie dozwolona jest muszka na dziobie.

Głowa spoczywa na średniej długości szyi, która powinna być zdecydowanie szeroka przy ramionach, ale nieco zwężająca się w kierunku głowy. Szeroka przy ramionach szyja wymaga szerokiej piersi, która powinna być podniesiona.

Upierzenie musi być dobrze rozwinięte, nieco luźne, ale jednak gładkie.

Dużymi wadami w budowie są: wąski korpus, wysoka postawa, płaskie czoło, skrzydła noszone na ogonie, mniej niż 14 sterówek, nieupierzone palce,

Kolory i rysunek

Kolory u wszystkich odmian barwnych powinny być nasyczone i czyste, szczególnie u czarnych, kawowych (dun), andaluzyjskich, czerwonych i żółtych.

Andaluzyjskie mają czarnoniebieską głowę, szyję, pierś oraz brzuch oraz pióra ogona, tarcze skrzydeł nieco jaśniejsze, możliwie z piórami czarno obramowanymi, jak również z ciemnym nalotem na lotkach. Dopuszczalne są na lotkach bardzo małe i nieznaczne rdzawe zacieki. Niebieskie mają niebieskie plecy i czarne pasy; niebieskopłowe mają ciemne pasy, czerwopłowe czerwone, a żółtopłowe żółte. Tarcze skrzydeł powinny być u niebieskopłowych, czerwopłowych i żółtopłowych czyste. Grochowatość na skrzydłach występować może u niebieskich, niebieskopłowych, czerwopłowych i żółtopłowych.

Odmiana biała powinna mieć pióra czysto białe i lśniące.

Dominujące czerwone mają kasztanowoczerwoną głowę, korpus i skrzydła. Intensywnie czerwone jest upierzenie pleców, ogona, lotek i nóg, zaś upierzenie brzucha, klina jest nieco rozjaśnione. U samic na tarczach skrzydeł dopuszcza się mało widoczną grochowatość.

U odmian tygrysyk powinien występować możliwie równomierny rysunek. Lotki i ogon u nich są w jednolitym kolorze.

Cętkowane powinny mieć równomiernie rozłożone kolorowe cętki na białym tle. Cętkowane srebrzyste mają czarne cętki na jasno niebieskim, lub srebrzystoszarym tle.

Wielobarwne mają na żółtoczerwonym upierzeniu różnobarwne cętki lub całe pióra w różnych kolorach. Kolor u odmiany kite (kania) jest czarny z większą lub mniejszą ilością nalotu w kolorze brązu na upierzeniu szyi i piersi, a także na lotkach i ogonie. U złocistokawowych (dun) kolor jest jasno żółty, z żółtawym nalotem na piersi, a który rozciąga się aż na upierzenie brzucha. Agatowe są jednokolorowe, z więcej lub mniej białymi piórami, bez mocno zarysowanego rysunku. Lotki i pióra w ogonie powinny być kolorowe, z białą obok stosin. U deRoy upierzenie jest złocistożółte, z częściowo mahoniowymi końcówkami lub plamami, a także z większą lub mniejszą ilością bieli. Lotki i pióra ogona są najczęściej jaśniejsze.

Dużymi wadami w rysunku i barwie upierzenia, oczu i dzioba są: zdecydowanie nieczysta tęczówka, ciemny dziób, dolna część dzioba z kolorowym nalotem, ubogie kolory i niewłaściwy rysunek.

Przy ocenie zwraca się szczególną uwagę na wygląd ogólny, następnie na sylwetkę, postawę, budowę korpusu i głowy. Ważna jest forma i sposób noszenia i ogona. W dalszej kolejności ocenia się kolor oczu i dzioba, jakość i barwa upierzenia oraz rysunek.

[Zdjęcia z ogólnie dostępnych stron internetowych](#)

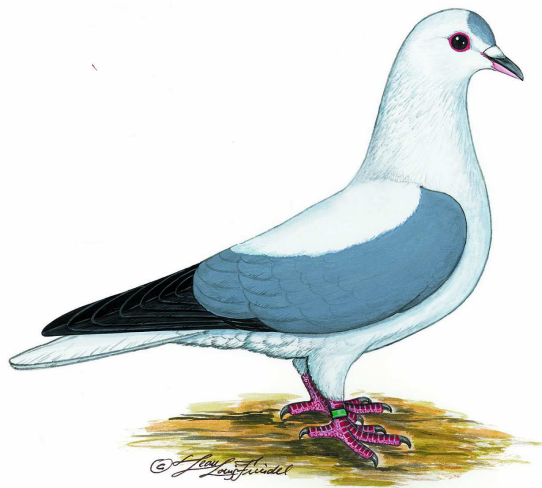
Manfred Uglorz

Turyńska czajka (EE 458)

Thüringer Flügeltaube, Pigeon de Thuringe à ailes colorées, Thuringian Wing Pigeon

Grupa V – barwne

Obrączka numer 9

Pochodzenie

W ostatnim dziesięcioleciu XVII wieku I. M. Bechstein w swojej pracy pt. *Gemeinnützige Naturgeschichte Deutschland*, opisał gołębie, które były protoplastami dzisiejszych turyńskich czajek. Miały być one wówczas hodowane w okolicach Sonnenbergu w Turyngii. Od tego czasu opisywane były wielokrotnie, chociaż nie zawsze pod tą samą nazwą (np. Venustaube). Czajka turyńska jest więc bardzo starą, niemiecką rasą, zaliczaną do grupy gołębi barwnych. Polska nazwa nie jest przekładem niemieckiej nazwy.

Obok czajki turyńskiej najbardziej znane są czajki saksońskie. W Szwajcarii hodowana jest czajka z St. Galle.

www.bing.com

Charakterystyka ogólna

Turyńska czajka jest silnym gołębem, o nieco wydłużonej postawie, typu polnego, o prawie poziomym korpusie. Sylwetka

czajki turyńskiej wyraźnie różni się od sylwetki czajki saksońskiej.

Opis budowy

O turyńskiej czajce mówi się, że posiada budowę typową dla gołębi turyńskich grupy V. Z budowy przypomina amfibie.

Turyńska czajka jest gołębem typu polnego, o nieco wydłużonej postawie i o prawie poziomym korpusie, na którym spoczywają długie i mocno przylegające do korpusu skrzydła. Dobrze zaokrąglona, lecz nieco podłużna **głowa** czajki, może być bez koronki lub z koronką, zakończoną dobrze rozwiniętymi rozetami. Chętniej jednak hodowane są czajki bez koronki, a więc odwrotnie aniżeli w wypadku turyńskich jaskółek.

Oczy czajek turyńskich powinny być ciemne, obrzeżone gładkimi, wąskimi, czerwonymi brwiami. Biel piór na głowie kontrastuje z ciemnymi oczami i czerwonymi **brwiami**. Ciemne lub matowe brwi uważane są za wadę. Kolor górnej części średnio długiego **dzioba**, zależy od ubarwienia gołębia. U czerwonych i żółtych jest koloru cielistego. Czarny jest u czarnych, niebieskich i niebieskich grochowych; rogowy u niebieskopłowych i u grochowych niebieskopłowych; ciemno rogowy u czerwonopłowych i grochowych czerwonopłowych; jasnorogowy u żółtopłowych i grochowych żółtopłowych. U czarnych i niebieskich niedostatecznie intensywnie kolorowa górna część dzioba jest wadą. Dolna część dzioba jest zawsze koloru cielistego.

Fot. Manfred Uglor

Woskówki powinny być słabo rozwinięte i białą przypudrowane. Niepożądana jest plamistość na dolnej części dzioba oraz ciemniejsza dolna część dzioba u czerwonych i żółtych.

Szeroka i dobrze wysklepiona **pierś**, szerokie w ramionach **plecy**, szeroka **szyja**, stopniowo zwężająca się w kierunku głowy i dobrze zaokrąglone podgardle powodu-

je, że w wypadku turyńskiej czajki mamy do czynienia z gołębiem harmonijnie zbudowanym. Długi korpus sprawia, że czajka jest ptakiem o pięknie opływowym kształcie. Tę cechę doskonale potrafi ona wykorzystać w locie, tym bardziej, że jej skrzydła są stosunkowo długie, jednak nie sięgające końca ogona. **Skrzydła** nie mogą się z sobą krzyżować.

Wszystkie pióra powinny być stosunkowo długie i dobrze przylegające do korpusu.

Za duże wady uważane się przede wszystkim za słabą budowę i za krótki korpus, oraz płaską głowę.

Kolory i rysunek

Fot. Manfred Uglorz

Podstawowym kolorem jest biel. Kolorowa jest mała plamka na czole i skrzydłach, z wyjątkiem piór na ramionach, które tworzą szerokie, zaokrąglone białe „serce” na plecach. Plamka może mieć kształt gruszki (u góry szersza), lancetowatej lub szerokiej kreski. Sięgać powinna ponad oczami, najwyżej do środka oczu, jednak nie może stykać się z oczami ani sięgać poza oczy. Łączy się wyraźnie, bez przerw z woskówkami na dziobie. Wadą jest za długa, za szeroka, krzywa lub za szeroko osadzona plamka na czole.

Uwagi dotyczące hodowli

www.bing.com

Przy kojarzeniu turyńskich czajek w pary, szczególną uwagę należy zwracać na wielkość gołębic. Nawet lepiej jest kiedy gołębicą jest większa od swojego partnera, bowiem samice turyńskich czajek mają duży wpływ na budowę i wielkość potomstwa. Turyńskie czajki są bardzo troskliwymi rodzicami. Dobrze wysiadują jaja i karmią swoje pisklęta. Młode dojrzewają bardzo szybko i gotowe są mieć potomstwo po paru miesiącach życia.

Plenność czajek jest wyjątkowo duża, ale tylko w stadzie zdrowym i odpowiednio karmionym doczekać się można liczego potomstwa. Żaden hodowca nie może jednak liczyć na to, że uda mu się w ciągu roku uzyskać liczne stadko młodych gołębi, które będzie cieszyć jego oko. Owszem, liczne tak, ale w stadzie młodych gołębi znajdzie się zawsze pewna liczba ptaków o niewłaściwym rysunku. I chociaż czajki turyńskie są starą rasą, to jednak należy się liczyć z trudnościami w uzyskaniu właściwego koloru i rysunku. Najczęściej występują braki w kształcie barwnego czółka. Ale dla przyszłych wielbicieli tej pięknej rasy, na pocieszenie należy powiedzieć, że u turyńskich czajek prawie nigdy nie występują ptaki z barwnymi piórami na podudziach. Ale gołębie ze zbyt ubogim, lub zbyt dużym czółkiem często dają młode bez zarzutu. Nie występuje tu żadna reguła.

Turyńskie czajki są gołębiami ruchliwymi. Jeśli mają możliwość swobodnego lotu, chętnie latają i żerują na polach, gdzie zjadają duże ilości nasion traw, a z gleby pobierają minerały. Nie powinny jednak żerować na polach, gdzie wysiane zostały sztuczne, szczególnie granulowane nawozy. Natomiast trzymane w wolierze, muszą otrzymywać wszystko, co jest im do życia potrzebne. Pełne witalności czajki koniecznie powinny być karmione energetyczną mieszanką różnych ziaren.

Fot. Manfred Uglorz

Niektórzy hodowcy wolą trzymać turyńskie czajki wyłącznie w jednym kolorze, inni wolą mieć większą paletę barw. To drugie może być ciekawsze, jednakże nie należy bez odpowiedniej wiedzy z zakresu dziedziczenia kolorów przystępować do dowolnego, nieprzemyślanego kojarzenia **gołębi** o różnym ubarwieniu, a jeśli już się na to decydujemy, należy wtedy prowadzić dokładne zapisy.

Manfred Uglorz

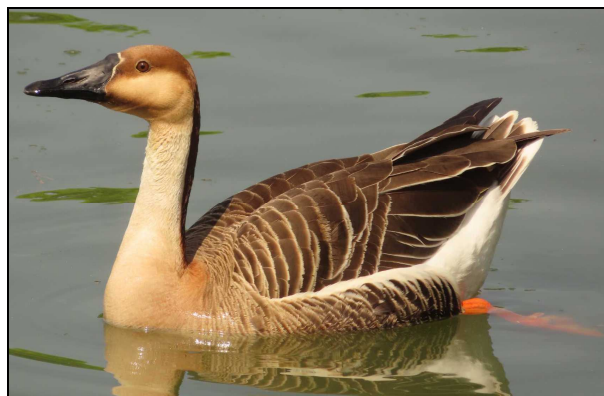
Wprowadzenie do wzorców gęsi

1. Pochodzenie gęsi domowych

Gęś domowa (*Anser domesticus*) pochodzi przede wszystkim od dwóch gatunków dzikich gęsi: gęsi gęgawy (*Anser anser*) oraz gęsi łabędziorowej, łabędzionosej, czyli garbonosej (*Anser cygnoid*). Inne gatunki gęsi, które poddano procesom domestykacji to głównie: gęś białoczelna (*Anser albifrons*), kazarka egipska, czyli gęś nilowa (*Alopochen aegyptiaca*) oraz bernikla kanadyjska (*Branta canadensis*). Gęś gęgawa jest przodkiem głównie europejskiej gęsi domowej, natomiast gęś łabędzionosa – azjatyckiej. Rasy gęsi domowej dzieli się na te pochodzące od gęsi gęgawy (*Anser anser domesticus*) np. gęś landeska, tuluska oraz te pochodzące od gęsi łabędzionosej (*Anser cygnoides domesticus*) – np. gęś chińska. Przedstawiciele ras obu grup mogą się ze sobą krzyżować i dawać płodne potomstwo. Są też rasy, w których można dopatrzyć się wpływu obu dzikich przodków – gęś kubańska (pochodzenie – Kubań/Rosja).

Anser anser

Anser cygnoid

Alopochen aegyptiaca

Uważa się, że udomawianie gęsi rozpoczęło się około 5 tysięcy lat temu w starożytnym Egipcie, ale ptaki te nie zostały udomowione w jednym miejscu, a proces ten odbywał się jednocześnie w różnych częściach Europy i Azji. Udomowienie gęsi nastąpiło znacznie później niż udomowienie kur, kaczek, czy gołębi. Jeśli udomowienie innego drobiu, np. kur, ograniczało się tylko do południowych, ciepłych regionów, gęsi udomowiono również na północy, w zimniejszym klimacie. Najstarsze ośrodki udomowienia gęsi znajdują się we współczesnych Niemczech, na wybrzeżach Bałtyku i Morza Północnego, mniej więcej w tym samym czasie, niezależnie, udomowiono gęsi w starożytnej Grecji, Rzymie oraz w Chinach. Z tych ośrodków gęsi stopniowo rozprzestrzeniono na sąsiednie kraje, a następnie na całą Eurazję. W okresie kolonialnym gęsi sprowadzano też na inne kontynenty, ale nie osiągnęły tam dużej popularności. Obecnie najczęściej gęsi nadal obserwuje się na terenach historycznego udomowienia – w Europie Północnej i Zachodniej, w Chinach i nieco mniej w innych krajach Azji oraz w Europie Wschodniej. Natomiast w Ameryce Północnej oraz pozostałych kontynentach gęsi są stosunkowo nieliczne.

2. Historia udomowienia

Karol Darwin w dziele „Zmienność zwierząt i roślin w stanie udomowienia” (*The Variation of Animals and Plants Under Domestication*, 1868) pisał, że udomowienie gęsi miało miejsce w starożytności. Istnieją dowody archeologiczne na udomowione gęsi w Egipcie ponad 4000 lat temu. Gęsi były również hodowane w starożytnej Mezopotamii (dziś Bliski Wschód), na mięso i jako zwierzęta ofiarne, były przedstawiane w sztuce. Jednocześnie zostały udomowione około 3000 roku p.n.e. w Europie, prawdopodobnie w Grecji, a kilka odmian było dobrze znanych w Rzymie w I wieku p.n.e. W średniowieczu, hodowla gęsi była w szczytowym momencie. Archeologiczne dowody na obecność gęsi domowej w Europie Północnej wskazują, że prawdopodobnie pojawiła

się w Skandynawii we wczesnej epoce żelaza (400 p.n.e. – 550 n.e.).

W Europie, północnej Afryce i zachodniej Azji gęsi domowe pochodzą od gęsi gęgawy. We wschodniej Azji rodzime gęsi pochodzą od gęsi łabędzowej, powszechnie znane są jako gęsi chińskie. Oba typy szeroko rozpowszechniono w ostatnich czasach, a współczesne gęsi hodowane również w Australii i Ameryce Północnej, mogą pochodzić od obu gatunków lub być ich mieszańcami.

3. Różnice

Gęsi domowe różnią się od dzikich większą masą ciała, brakiem zdolności do lotu, większą liczbą znoszonych jaj, brakiem instynktu wysiadywania, różnorodnością ubarwień.

Gęsi pochodzące od gęsi łabędzowej różnią się od gęsi pochodzących od gęgawy dłuższą, smukłą szyją, smukłą sylwetką oraz charakterystycznym guzem, wypukłością kości czołowej, znajdującą się u podstawy dzioba. Guzy te mają różny kształt i wielkość. Natomiast mieszańce międzyrasowe mogą prezentować typ pośredni między tymi dwoma gatunkami.

3. Użytkowanie

Nie wiadomo, jaki był początkowo cel udomowienia gęsi: zwierzę ofiarne, ptak stróżujący, źródło mięsa i tłuszczu? Później znaleziono zastosowanie również dla pierza: puch na poduszki i pierzyny oraz lotki do pisania piórem. W mniejszym zakresie kiedyś, ale i do dziś, tuczy się gęsi dla pozyskania stłuszczonego wątróbek (foie gras, czyt. fua gra). Ponieważ dziś tucz gęsi przez przymusowe karmienie jest zabroniony w Niemczech, Austrii i Szwajcarii, ze względu na przepisy dotyczące dobrostanu zwierząt, głównym producentem foie gras pozostaje Francja, gdzie jest ono „częścią chronionego dziedzictwa kulturowego i gastronomicznego” oraz Węgry. Alternatywą przymusowego karmienia jest jesienny tucz przez żywienie do woli.

Obecnie gęsi stały się również obiektem zainteresowań amatorów, utrzymujących gęsi dla pozyskania jaj i mięsa, ale też jako ozdoba obejścia lub np. ptaki bojowe (walki gąsiorów).

Podobnie, jak w przypadku innych gatunków ptaków domowych, użytkowanie gęsi rozwinęło się w trzech kierunkach: mięsnym – zwiększenie masy ciała, ogólnoużytkowym – z polepszeniem nieśności oraz nieśnym. Linie matczyne o dobrej nieśności, dobrych wskaźnikach zapłodnienia jaj oraz wylęgowości piskląt, łączone z gąsiorami mięsnymi, dają mieszańce towarowe, sprawdzające się w chowie intensywnym (przemysłowym).

W chowie ekstensywnym (gospodarskim), przewaga gęsi nad innymi gatunkami ptaków domowych to: niewielkie wymagania środowiskowe oraz mniejsze wymagania pokarmowe, związane z dobrym wykorzystaniem zielonych wybiegów. Wadą jest przede wszystkim krótki okres reprodukcji (rozmnazania), co daje małą liczbę jaj lęgowych i znaczną cenę piskląt. Ale gąsięta szybko rosną, dobrze wykorzystują paszę, co przekłada się na wyższe wyniki produkcyjne.

5. Pokrój i dymorfizm płciowy gęsi

Gęsi mają tułów o łódkowatym kształcie i długą szyję (17-18 kręgów szyjnych). Upierzenie najczęściej białe lub szare, a także pomarańczowe – w różnych odcieniach – dziób i łapy. Dojrzałe gąsiorzy są większe i cięższe od gąsek i mają nieco dłuższe i grubsze szyje. Gęsi obu płci bywają agresywne, szczególnie w obronie swojego terenu, gniazda i młodych. Gąsiorzy, głównie ras bojowych (tulska, sztajnbachska), intensywnie walczą między sobą w okresie lęgowym.

6. Rasy gęsi

Istnieje około 100 ras gęsi, które są podzielone ze względu na wielkość i zachowanie nieśności lub samowystarczalności w rozrodzie. Prawdopodobnie najstarszą rasą gęsi domowej jest gęś emdenska, rasa ciężkich gęsi nieśnych, która wyłoniła się z dużych gęsi hodowanych w rejonie Emden i Bremy (dziś Niemcy).

7. Nasze gęsi rodzime i stada zachowawcze

Pomnik gęsi przed Krajowym Ośrodkiem Badawczo-Hodowlanym Gęsi w Kołudzie Wielkiej,

źródło: <https://agronomist.pl/artykuly/gesia-mama>

Krajowym programem ochrony zasobów genetycznych zwierząt, objętych jest 14 ras/ odmian gęsi w tym polskie: Biłgorajska (Bi)/Biłgoraj, zatorska (ZD-1)/Zator, kartuska (Ka)/Kartuzy, kielecka (Ki)/Kielce, lubelska (Lu)/Lublin, podkarpaska (Pd)/Podkarpacie, pomorska (Po)/Pomorze, Kaszuby, rypińska (Ry), Rypin, suwalska (Su)/Suwałki, garbonosa (Ga)/Polska południowo-wschodnia, a także: słowacka (St), romańska (Ro)/region Romagna, Włochy, kubańska (Ku)/Kuba, Rosja i landeska (LsD-01)/Landes, Francja.

<http://www.bioroznorodnosc.izoo.krakow.pl/drob/gesi>

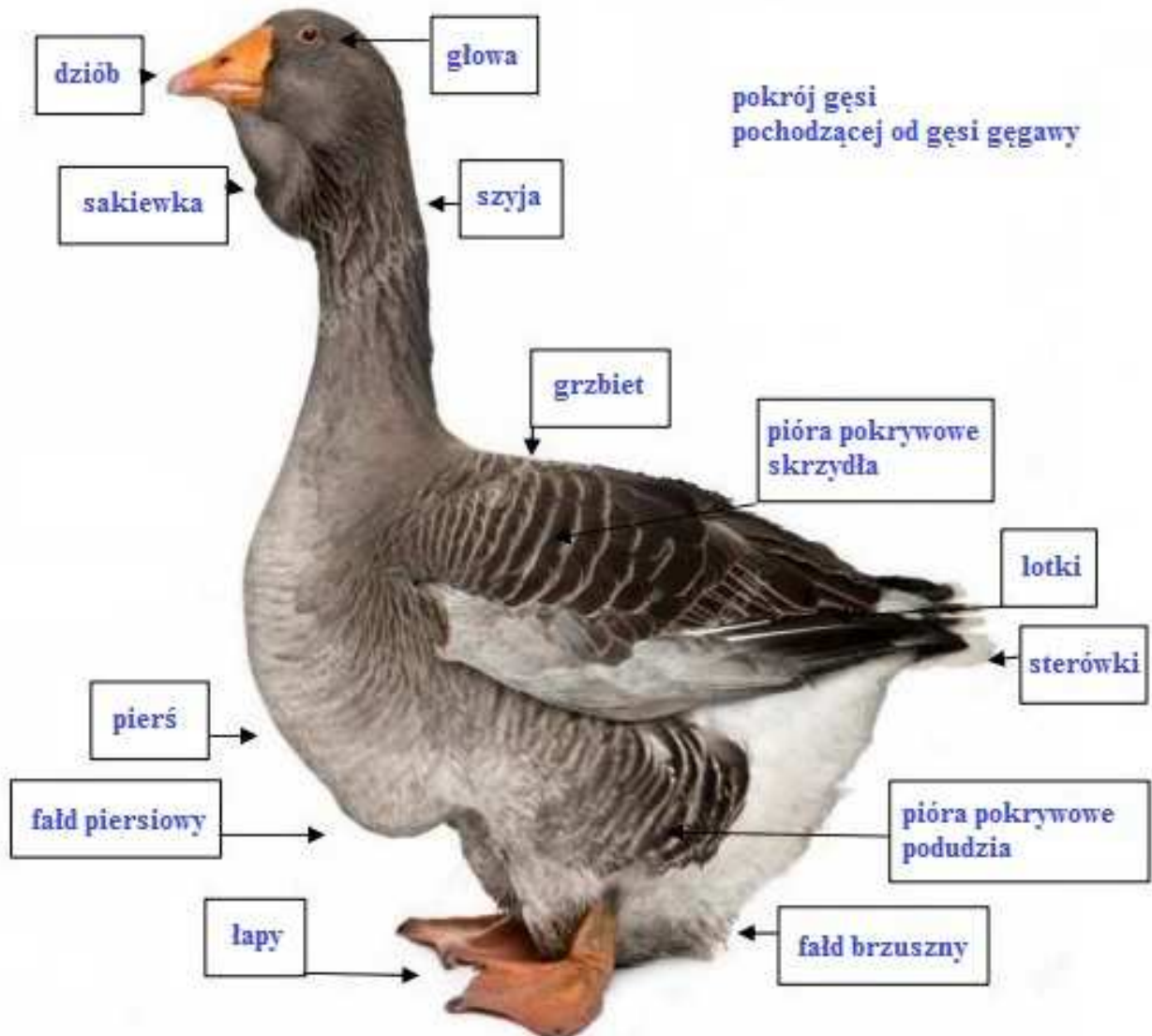
Znaczącym osiągnięciem hodowlanym jest wyodrębnienie w ramach populacji gęsi białej kołudzkiej, dwóch rodów: mięsnego i nieśnego oraz międzyrodowego mieszańca o wybitnych cechach mięsnych, czyli gęsi owsianej. W 2001 r. zarejestrowano znak towarowy (słowno-graficzny)

„gęś Biała Kołudzka”, na który Instytut Zootechniki posiada prawa ochronne. Dnia 1 stycznia 2003 roku utworzono – w ramach Zakładu Doświadczalnego w Kołudzie Wielkiej – Krajowy Ośrodek Badawczo-Hodowlany Gęsi, w obrębie którego funkcjonuje ferma zarodowa i zakład wylęgu. Corocznie, z fermy zarodowej, zaopatrywane są w materiał hodowlany, stada rodzicielskie z terenu całego kraju. Gęś owsiana jest obecnie przebojem polskiego drobiarstwa, produktem głównie eksportowym, jednak coraz częściej poszukiwanym również w kraju.

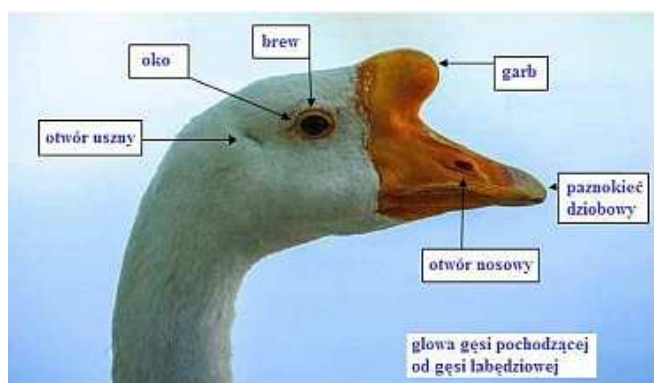
<https://agronews.com.pl/arttykul/ges-biala-koludzka-odrebna-rasa/>

8. Budowa gęsi

Szara (Grau) – występuje u gęsi tuluskiej (Toulouser Gänse)

Barwa dzikiej gęsi gęgawy. Możliwie nasycona, w odcieniach od szarej do czarnej. Może posiadać niebieskawy połysk. Szare są: głowa, szyja, pierś. Szare pióra pokrywowe grzbietu i skrzydeł, a także lotki drugiego rzędu i upierzenie boczne (bokówki) – od piersi do stawu skokowego – powinny mieć delikatne, wąskie, nieprzerwane, białe obrzeżenie. Brzuch i podogonie są białe, a sterówki szare, o białych krawędziach.

Duże wady: białe lotki.

9. Barwy gęsi domowej, pochodzącej od gęsi gęgawy (*Anser anser*)

Biała (Weiß) – występuje np. u gęsi krajowych – suwalskiej i lubelskiej

Czysta biel.

Duże wady: barwne plamy w upierzeniu.

Niebieska (Blau) – występuje u gęsi frankońskiej (krajowej) (Fränkische Landgänse)

Czysta, o średnim natężeniu niebieska barwa podstawowa całego upierzenia, z wyjątkiem brzucha i podogonia, które są białe. Bokówki (upierzenie boków) i pokrywy skrzydeł są niebieskie z nieprzerwanym, wąskim, białym obrzeżeniem. Ogon niebieski z białym obrzeżeniem sterówek.

Duże wady: znaczne odchylenia od wymaganej barwy i rysunku poszczególnych piór.

Brązowa (Braun) – występuje u gęsi cellskiej (Celler Gänse)

Barwa jasnobrązowa (irchowa, gliniasta): głowa, szyja i pierś. Brzuch i podogonie – białe. Ramiona, grzbiet, skrzydła i pióra pokrywowe podudzi mają brązowy odcień, który

może wydawać się jaśniejszy lub ciemniejszy, bez widocznych nierówności. Każde pióro z jaśniejszym obrzeżeniem. Wierzch ogona barwny.

Duże wady: wyraźny pas szyjny (pas na tylnej stronie szyi, jak u brązowych gęsi garbonosych), brak obrzeżenia piór, białe lotki.

Szara srokata (Graugescheckt) – występuje u gęsi pomerańskiej (Pommerngänse), bo gęś pomorska polska jest biała.

Barwna jest głowa oraz szyja w jednej czwartej do połowy długości. Barwne barkówki (upierzenie ramion) tworzą rysunek, który – widziany z góry – ma kształt serca i niezbyt szeroko zachodzi na skrzydła. Barwna jest również dolna część grzbietu, bokówki (pokrywy podudzi) i sterówki. Pióra barkówek, bokówek i sterówek są barwy brązowoszarej z białym obrzeżeniem. Reszta upierzenia jest biała. Dozwolone są: białe gardło oraz lekko rozjaśniona głowa i szyja.

Duże wady: bardzo nierówne odcięcie rysunku na szyi lub nierówny rysunek na ramionach, ubarwienie głowy lub górnej części szyi mocno przeplatane bielą.

Autoseksingowa* (Kennfarbig) – występuje u gęsi pielgrzymiej (Pilgrimgänse)

*Autoseksing (określenie zootechniczne) – metoda różnicowania płci jednodniowych piskląt na podstawie różnic w barwie puchu, uwarunkowanych genami sprzężonymi z płcią (za Encyklopedią PWN). Można oznaczyć również płeć dojrzałych ptaków na podstawie różnic w ubarwieniu.

Gąsior: biały. Nieznaczne ślady szarości w upierzeniu skrzydeł (głównie lotkach), grzbietu i ogona – dozwolone, bardziej

wyraźne u młodszych ptaków. Stary gąsior może stać się całkowicie biały.

Gęś: upierzenie w barwie jasnoszarej, która staje się jeszcze jaśniejsza od górnej części szyi do głowy i biała u podstawy dzioba. Im samica starsza, tym ten obszar staje się bielszy.

Ogon jest przeplatany szarością, brzuch przeważnie biały. Ze względu na przeważnie szare upierzenie, kolor oczu gęsi jest bardziej ciemnobrązowy.

Duże wady: czysto białe lotki.

Małgorzata Zduńczyk

* * *

Powyższy tekst stanowi wstęp do wzorców gęsi, które ukażą się na stronie Okręgowego Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej

Styryjska

N: Altsteirer, F: Altsteirer

Obrączki: 1.0 – Ø 18, 0.1 – Ø 16

Pochodzenie

Kury styryjskie zostały wyhodowane w Styrii, głównie na północ od Grazu (Austria).

W średniowieczu, następnie głównie w XIII wieku, szczególnie w Europie środkowej i południowo-wschodniej, rozwinęła się hodowla kur. Duże odległości pomiędzy większymi skupiskami ludzkimi sprzyjały powstawanie lokalnych populacji kur, niejednokrotnie wyraźnie różniących się między sobą pod względem wielkości i ubarwienia upierzenia. Na terenie Styrii, w wiejskich zagrodach hodowano kury, które zapewne pochodziły z terenów Macedonii i Słowenii. Były one przodkami współczesnych kur styryjskich. Wraz z napływem w późniejszym czasie innych ras kur, krzyżowano je z miejscowymi. Powodowało to powstawanie różnych mieszańców, które nie zawsze dziedziczyły cechy pierwotnych kur styryjskich, przede wszystkim ich odporności na warunki pogodowe.

Dzięki Arminowi Arbeiter'owi i Emanuelowi Martin'owi w ostatnich latach XIX wieku, powrócono do hodowli kur styryjskich starego typu. Szybko dostrzeżono potencjał tych kur, dlatego dość dynamicznie zaczęła się rozwijać ich hodowla. Pierwszy opis starej, a jednocześnie nowej kury styryjskiej, ukazał się 1894 roku, a w 1900 roku powstał związek hodowców kur styryjskich. Po dwóch wojnach światowych oraz licznych wzlotach i upadkach rasy, ostała się stara nazwa rasy – kury styryjskie.

Charakterystyka ogólna

To kury typu wiejskiego, zaledwie średniej wielkości i wysokości, średniej wagi, o mocnym tułowiu. Charakteryzują je szerokie ramiona i czubek na głowie, przede wszystkim odporność na niekorzystne warunki pogodowe.

Charakterystyka użytkowości

Jest to rasa wczesnie dojrzewająca, ruchliwa i silna, o białej skórze, o dobrej nieśności i użytkowości mięsnej. Zachowany u kur jest instynkt wysiadki jaj, jak i wodzenia piskląt.

Styryjskie powinna być hodowana na wolnym, dość dużym, trawiastym wybiegu, na którym powinny się także znajdować krzewy, drzewa owocowe, lub inne osłony przed

palącym słońcem w lecie. Chętnie też korzystają z piaszczystego terenu do kąpieli piaskowych. Żerują od wczesnych godzin rannych do późnego wieczora. Nie przeszkadza im nawet pokrywa śniegowa. Energicznie grzebią w rozrzuconym sianie, suszonych ziołach i plewach.

Również kurnik powinien być – w zależności od ilości kur – odpowiednio duży.

Masa ciała koguta wynosi od 2,5 do 3,0 kg, kury zaś od 2,0 do 2,25 kg. Nieśność roczna kury wynosi od 180 do 200 jaj, czasem nawet więcej, o wadze około 60 g. Skorupka jaja jest barwy kości słoniowej.

Opis budowy

Budowa koguta

Tułów koguta jest wyraźnie prostokątnie, nieco wydłużony, szeroki, dobrze zaokrąglony. Idealna proporcja pomiędzy długością, głębokością i szerokością jest stosunek 8 do 5 i do 3. Godna uwagi jest **szyja** z bogatą grzywą. Długi i prosty **grzbiet**, lekko opada. **Ramiona** specjalnie nie uwydatniają się, ale dobrze są zaokrąglone.

Skrzydła koguta mocno przylegają do ciała, a ich dolna krawędź jest równoległa do linii grzbietu; **siodło** jest szerokie, z boków zaokrąglone, jednak nie może przypominać poduszki; **ogon** zaś jest pełny i szeroki, z dobrze zaokrąglonymi licznymi sierpówkami i szerokimi sterówkami, uniesiony, jednak nie skierowany stromo do góry.

Pierś powinna być dobrze wypełniona i szeroka, a **brzuch** pełny i dobrze rozwinięty.

Kogut ma pięknie uformowaną, średniej wielkości **głowę**, z małym **czubkiem**, skierowanym do tyłu, w kształcie małej wiązki. **Policzki** u niego są czerwone, dobrze przekrwione, nieznacznie obrosnięte małymi piórkami, **grzebień** średniej wielkości, stojący, lekko wysunięty do przodu, pojedynczy, o pięknie wykrojonych w ilości od 6 do 8 ząbkach, z krótką blaszką. Dopuszcza się nieznaczną fałdę u podstawy grzebienia. **Dzwonki** ma krótkie i dobrze zaokrąglone, a **zaušnice** białe i możliwie małe; **oczy** są czerwone, o żywotnym

wyrazie, a **dziób** krótki i mocny, koloru od cielistego do jasnorogowego.

Podudzia koguta są mocne, średniej długości, wyraźnie widoczne; **skoki** również średniej długości, o delikatnych kościach, koloru od cielistego do jasnorogowego. **Palce** muszą być u niego szeroko rozstawione.

Całe **upierzenie** jest bogate i dobrze rozwinięte, mocno przylegające do ciała, o możliwie szerokich i wyraźnie połyskujących piórach.

Budowa kury

Kura ma prostokątny i kanciasto zbudowany **tułów**, górną linię tułowia poziomą, nisko noszoną **pierś**, mocno wysklepiony **brzuch**, szeroki i pod kątem osadzony **ogon**. **Głowa** u niej powinna być możliwie mała, z dość znacznym, okrągłym, bogatym w pióra **czubem**. Szczególną cechą kury jest pionowo pofałdowany **grzebień**

Duże wady

Wadą jest grubokoścista budowa, trójkątny kształt tułowia; wąskie lub krótkie plecy; płaska lub wąska pierś; za nisko lub pod prawie prostym kątem osadzony ogon; za wysoka lub za głęboka postawa; gruba wielka głowa, grzebień opadający na bok, a także brak czubka i dużo czerwieni na zausznicach.

Odmiany barwne

Styryjskie występują w odmianie **brunatnej** (kuropatwianej) i **białej**.

U odmianie białej pióra są czysto białe, bez żółtych przebarwień.

U koguta odmiany brunatnej głowa, czubek oraz pióra siodła są koloru brązowoczerwonego; również grzywa koloru brązowoczerwonego, jednak z mniej lub więcej z ukrytym czarnym kolorem przy stosinach. Plecy, ramiona i pokrywowe pióra na skrzydłach są od ciemnego do czerwobrunatnego koloru. Sterówki są czarne, lotki 1. rzędu także czarne, lecz czerwobrunatno obramowane. Wewnętrzne lotki 2. rzędu są czarne, zewnętrzne zaś brązowe, dlatego tworzą brązowy trójkąt na skrzydłach. Pasy na skrzydłach są czarne, z zielonkawym połyskiem. Pierś, brzuch i podudzia są zdecydowanie czarne, z zielonkawym połyskiem.

U kury barwa piór górnej części korpusu (płaszcz) jest brunatna (jak u kuropatwianych), z czarnymi obrzeżeniami. Przy stosinach są zdecydowanie jasne. Grzywa jest złocisto-brunatna, z czarnymi cętkami. Barwa czuba powinna być zgodna z barwą płaszcza, a pierś barwy ciemnotosiowej. Podudzia i brzuch są nieco jaśniejszy niż pióra na piersi, a bliżej odbytu nieco szare. Niewielkie odchylenia od wzorcowego opisu uważa się za dopuszczalne.

Duże wady w ubarwieniu

U koguta odmiany brunatnej wadą są czarne pióra na piersi, brzuchu i podudziach z brunatnym nalotem, dużo czerni w trójkącie na skrzydłach i za jasna grzywa. U kury zaś za jasny kolor podstawowy i brak rozjaśnienia przy stosinach.

Fot. www.bing.com/images/search?q=altsteirer+huhn&id

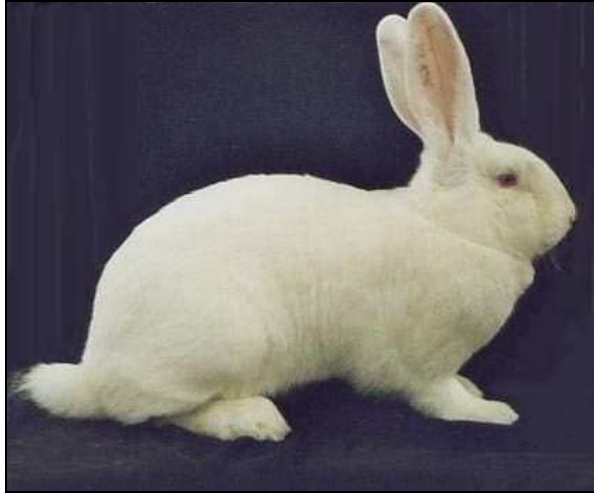
Manfred Uglorz

Biały z Bouscat

N: Weiße von Bouscat; F: Blanc de Bouscat

Grupa: rasy duże

Genotyp: a----/a----

Pochodzenie

Biały z Bouscat (czyt. *buska*) pochodzi z Francji. Został wyhodowany niedaleko Bordeaux, w Bouscat, w gminie leżącej w departamencie Żyronda, w regionie Nowa Akwitania. Wyhodowany został w 1906 roku przez państwo Dulon. Zamiarem twórców rasy było wyhodowanie królika o białym, metalicznie lśniącym futrze i „czerwonych” oczach. Posłużyli się trzema rasami, a mianowicie olbrzymem flamandzkim, srebrzystym francuskim i francuskimi angorami. Początkowo stworzoną rasę przez państwo Dulon nazywano królikami gronostajowymi. Później zmieniono nazwę na biały z Bouscat. Hodowla białych z Bouscat cieszy się ciągle w swojej ojczyźnie bardzo dużą popularnością.

Charakterystyka ogólna

Dorosły biały z Bouscat ma około 90 cm długości, a więc dla dorosłego królika wymagana jest klatka przynajmniej o około 1 m długości, a także dostatecznie szeroka. W Francji młode króliki białe Bouscat hodowane są często na wolnym wybiegu.

W zbiorze wzorców królików (EE) biały z Bouscat został zaliczony do ras dużych. Na to też zasługuje, bowiem jego minimalna waga wynosi 5 kg, maksymalna zaś 10 kg. Normalna waga wynosi powyżej od 6,5 kg i wzwyż. Jak sama nazwa wskazuje, jest królikiem białym albinosem.

Opis budowy

To królik o pięknej sylwetce. Korpus u niego jest lekko wydłużony, mocny, z dobrze rozwiniętym zadem. Linia pleców jest lekko łukowata i ładnie zaokrąglona z tyłu.

Nogi u białego z Bouscat są średniej długości i mocne. Powinien wykazywać siłę i cechować go powinna żywotność i zwinność.

Głowa u białego z Bouscat jest szeroka, dobrze rozwinięta i bardzo blisko tułowia. Głowa samicy jest nieco delikatniejsza

niż głowa samca. Grzbiet nosa jest lekko zakrzywiony. U samicy dopuszczalne jest małe, dobrze uformowane podgardle (wole).

Uszy u białych z Bouscat mają mocną strukturę, są noszone prosto, a patrząc z przodu w kształcie litery 'V'. Muszą być ładnie zaokrąglone u góry i dobrze uwłosione. Za idealne uważane się uszy o długość od 17,0 do 18,5 cm. Oczy mają czerwone (albinosy), a pazurki bezbarwne.

Do małych wad zalicza się niewielkie odchylenia od wymaganego typu, słaba lub krótka głowa, cienkie pomarszczone uszy; także nieco krótkie lub nieco dłuższe uszy, nie harmonizujące z wielkością tułowia.

Do dużych wad zalicza się wyraźnie duże odchylenia od typu, długość ucha poniżej 15,0 cm lub powyżej 21,0 cm, a u samca wstępowanie wola.

Okrywa włosowa

Należy pamiętać, że do wyhodowania białych z Bouscat posłużono się między innymi francuskimi angorami, dlatego sierść jest u nich delikatna, bardzo gęsta i stosunkowo długa, a mianowicie od 3,5 do 4,0 cm. Stosunkowo długa i jednolita pokrywa włosowa powinna dawać refleksy, przypominające szron.

Do małych wad okrywy włosowej zalicza się nieco krótszą sierść niż wymaga tego wzorec oraz nieco słabe podszycie, i nie-liczne kolorowe włosy.

Do dużych wad zalicza się zdecydowanie krótką sierść, słabe podszycie, kolor zbyt matowy lub szarawy oraz dużo kolorowych włosów.

Fot. z www.bing.com/images/search?q=Blanc+de+Bouscat

Manfred Uglorz

Ryżowiec siwy

Padda oryzivora syn. *Lonchura oryzivora*

Systematyka

Nazwy:	łacińskie:	Polskie:	Inne nazwy gatunku:
Gromada:	Aves	ptaki	Angielska: Java Sparrow
Rząd:	Passeriformes	wróblowe	Czeska:
Rodzina:	Estrildidae	astrylidowate	Francuska: Padda de Java
Rodzaj:	Taeniopygia	<u>Lonchura</u>	Holenderska: Rijstvogel
Gatunek:	<i>Padda oryzivora</i>	Różowiec siwy	Niemiecka: ryżovník sivý

EKOLOGIA

❖ Zasięg występowania

Różowiec siwy pochodzi z Indonezji, głównie z następujących wysp: Sumatra, Malezja, Fidżi, Filipiny. Introdukowany został w Afryce, Chinach, w południowej Azji i na Hawajach. Jego nazwa pochodzi od ulubionego miejsca żerowania. Najczęściej bowiem spotyka się go na polach ryżowych, gdzie żeruje w dużych stadach. Dlatego jest utrapieniem dla rolników. Wraz ze

znikającymi polami ryżowymi, znikają też ryżowce.

❖ Zajmowane stanowisko

Żyje w różnych środowiskach, ponieważ bardzo szybko adaptuje się niemal do każdego środowiska. Występuje w dość dużych grupach, w zaroślach bambusowych, lasach namorzynowych, na sawannach, łąkach, polach uprawnych, a nawet w przydomowych ogrodach. Występuje tam, gdzie znajduje pokarm i dogodne miejsce do gniazdowania. W miejscu występowania musi znajdować się zbiornik wodny.

MORFOLOGIA

Ryżowce siwe, chociaż nie są tak bardzo kolorowe jak niektóre astrildy, to jednak jest to piękny, śpiewający ptak, o dość ciekawym upierzeniu. Ich długość wraz ogonem wynosi około 14 cm. Dziób i brwi mają ryżowce czerwone, oczy ciemne, nogi zaś różowe.

Samce i samice są jednakowo upierzone. Istnieją jednak drobne między nimi niewielkie różnice. Samce posiadają mocniejszy oraz bardziej czerwony dziób, obwódki wokół oczu mają

również intensywnie czerwone. Także głowa samców wydaje się bardziej kanciasta niż u samic. Samice mają bardziej owalne oczy, w przeciwieństwie do samców. Śpiewają tylko samce.

Górna część głowy oraz ogon są ciemno granatowe, natomiast szyja, pierś, plecy, skrzydła, klin oraz brzuch są barwy siwej, jednak barwa siwa na brzuchu jest nieco zaróżowiona. Pod oczami występują po każdej stronie głowy po jednej stosunkowo dużej białej plamie.

Powstało kilka odmian barwnych ryżowców. Obok odmiany dzikiej, znana jest odmiana biała, beżowa, srebrna, kremowa, czarna, czekoladowa, plamista i inne.

EKOLOGIA

❖ Pomieszczenia do hodowli

Hodować je można w obszernych klatkach i wolierach obsadzonych wysokimi trawami i krzewami. Ale przed nastaniem zimy, powinny być przeniesione do witryny pokojowej. Niektórzy autorzy, opisujący hodowlę ryżowców podają, że mogą one pozostać na zimę w wolierze zewnętrznej, co wydaje się jednak być ryzykowne.

Czasem ryżowce siwe mogą być agresywne wobec siebie, a także teroryzować inne, słabsze ptaki.

Możliwa jest również hodowla w klatkach. Jednak muszą być one dostatecznie duże, ponieważ ryżowce są ptakami w nieustannym ruchu. W wypadku hodowli w klatkach, należy zachować wymiary x 1,5 m x 1 m x 0,5 m. Czasem hodowcy przeznaczają dla swoich ptaków nieco mniejsze klatki. W klatce należy umieścić patyczki, na których mogą siadać, głównie odpowiednio duża gałąź z drzewa liściastego.

❖ Rozmnażanie

Ryżowce siwe tworzą trwałe pary monogamiczne. Nie wiemy, czy zawsze jest tak wśród ryżowców dziko żyjących. W warunkach naturalnych lęgi odbywają się tuż po porze deszczowej. Gniazdo buduje na drzewach, między gałęziami, w pniu drzewa lub szczelinach budynków. W wolierze i klatce należy umieścić dość obszerne budki lęgowe, o wymiarach: 15 cm x 15 cm x 18 cm. Ryżowce siwe wypełniają budki do gniazdowania cienkimi i giętkimi gałązkami, suchą trawą, bawełną, piórami, włóknami kokosowymi, a nawet kawałkami białego papieru toaletowego.

Jeśli chcemy rozmnożyć ryżowce w klatkach, to należy im pozwolić się dobrać w parę w wolierze. W wolierze czasem gniazduje tylko para dominująca.

Do rozrodu nadają się dopiero ptaki jednoroczne. Najlepiej jednak rozmnażają się pary, które ukończyły drugi rok życia. Samica składa od 4 do 8 jajek. Jaja wysiaduje zazwyczaj na zmianę, zarówno samica, jak i samiec. Młode wykluwają się po 14 dniach, a po 18 dniach opuszczają gniazdo. Przez kolejne dwa tygodnie są jeszcze karmione przez rodziców. Ważne jest podawanie w czasie rozrodu białko pochodzenia zwierzęcego.

www.google.com/search?q=ryżowiec+siwy&tbm

<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=14810>

http://www.finchinfo.com/birds/finches/species/java_sparrow.php

<http://www.estrildides.com/estrildides.html>

Na temat genetyki różowców – zob.

<http://vogelzucht-reuter.blogspot.com/p/genetik-der-reisfinken-neu.html>

❖ Pokarm

W środowisku naturalnym ryżowce żywi się głównie nasionami, zwłaszcza ryżem. W warunkach hodowlanych podajemy im mieszankę dla małych i średnich papug, skielkowane ziarno nie łuskanego ryżu i pszenicy, tarte warzywa i owoce, zielonki, a podczas lęgów karmę jajeczną, biały ser oraz larwy mącznika.

Manfred Uglorz

Rodzime rasy zwierząt gospodarskich – konie

Aktualne programy ochrony zasobów genetycznych koni w Polsce obejmują następujące rasy: hucuły, koniki polskie, śląskie, małopolskie, wielkopolskie, sokólskie i sztumskie.

Hucuły

Są to niewielkie, prymitywne konie górskie zaliczane do najstarszych polskich ras koni o utrwalonym genotypie. Powstały na terenie Bukowiny oraz Karpat Wschodnich, a nazwę swą rasa zawdzięcza góralom rusińskim – Hucułom, którzy te konie trzymali i użytkowali w zaprzęgu przy zwózce drewna w terenie górskim oraz pod siodło i jako konie juczne. Poza południowo-wschodnią Polską konie te były hodowane w Bułgarii, Czechosłowacji, Rumunii, na Węgrzech oraz południowych terenach ZSRR. Obecnie są hodowane na terenach górzystych południowej Polski.

Rasa ta kształtowała się głównie pod wpływem warunków ostrego klimatu górskiego, niedoborów paszy i bardzo prymitywnych warunków przebywania w surowym klimacie górskich, stale pod gołym niebem i pracy w tere-

nach górzystych, w zaprzęgu jak i pod ciężkimi jukami. Dzięki temu konie te mają dobrze ukształtowane zdrowie, odporność i niewybredność na warunki utrzymania.

Są to konie małe, ale krępe, bardziej przyziemne od koników polskich, o suchej konstytucji, mocnych, kościstych kończynach i dobrze wykształconych stawach kończyn, twardych kopytach. Uzębienie mają mocne i wolno ścierające się.

Tak ogiery, jak i klacze wykazują żywy temperament, ale łagodne usposobienie.

Umaszczenie przeważnie gniade, myszate lub bułane – w różnych odcieniach, rzadziej kare. U koni gniadych, myszaty i bułanych pożądana jest ciemna pręga ciągnąca się wzdłuż grzbietu oraz poprzeczne pręgowanie na łopatkach i kończynach.

Wzorzec rasy konia huculskiego został opracowany w oparciu o analizę pogłowia koni huculskich hodowanych obecnie w Polsce.

Wzorzec biometryczny koni huculskich:

- wysokość w kłębie – ogiery 135 - 145 cm, klacze 132 - 143 cm
- obwód klatki piersiowej – większy o co najmniej 30 cm od wysokości w kłębie
- obwód nadpęcia przedniego – ogiery 17 do 20 cm, klacze - 16 do 19 cm.
- umaszczenie – wszystkie maści wyżej wymienione za wyjątkiem dereszowatej, albinotycznej, siwej i tarantowatej, a maść kasztanowata wyjątkowo, natomiast odmiany maści są niepożądane.

Standardy biometryczne:

ogiery – 135-145 cm, 135-145 +> 30 cm; 17-20 cm
klacze – 132-143 cm; 132-143 +> 30 cm; 16-19 cm

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Rasy Huculskiej został wprowadzony Zarządzeniem Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 69/22 z dnia 15.12. 2022 roku.

Koniki polskie

To rodzima rasa prymitywnych koni wywodząca się od dzikich koni-tarpanów, które do końca XVIII wieku były zasiedlone na terenie Polski, głównie części wschodniej, Litwy i Prus.

W okolicach Biłgoraja (woj. lubelskie) jeszcze na początku XIX wieku konie te żyły w stanie dzikim. Ostatnie z nich wyłapywano i rozdawano okolicznym chłopom, celem udomowienia i wykorzystania do pracy na roli w ubogich chłopskich gospodarstwach. Miejscowi chłopcy z konieczności utrzymywali te małe, prymitywne koniki, często bez stajni, wypasając je na nieużytkach i w lasach. W ten sposób pierwotny typ konia zachował się w okolicach Biłgoraja przez

ponad 100 lat w prawie zmienionym stanie. Dopiero na początku XX wieku hodowcy i badacze zainteresowali się tymi prymitywnymi konikami, przede wszystkim z uwagi na ich niespotykaną wytrzymałość na trudne warunki bytowania, doskonałe dostosowanie do miejscowych warunków środowiskowych, małe wymagania paszowe, a także zdrowotność i płodność.

Obecnie do hodowli rasowej koników polskich dopuszczane są wyłącznie osobniki maści myszatej lub bułanej z pręgą na grzbiecie i poprzecznym pręgowaniem na górnych częściach kończyn, bez odmian. Wykazują suchą i mocną konstytucję, suche kończyny, mocne kopyta i niewybredność w żywieniu. Mają żywy temperament, ale są łagodne w obłudze. Ujemną cechą koników jest mały wzrost i mała masa ciała, co przekłada się na małą siłę pociągową. W związku z tym mogą być przydatne w małych gospodarstwach ogrodniczych lub agroturystycznych.

Standardy biometryczne:

klacze i ogiery – 130 -140 cm; – 165 cm; **klacze** – 16,5 cm, **ogiery** – 17,5 cm

średni ciężar ciała około 400 kg

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Rasy Konik Polski został wprowadzony Zarządzeniem Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 69/22 z dnia 15.12.2022 roku.

Konie małopolskie

Nazwą konie małopolskie określa się potocznie pogłowie koni szlacheńskich na terenach tzw. Małopolski, a więc dawne tereny woj. krakowskiego, kieleckiego, rzeszowskiego i lubelskiego. Południowe tereny były w swoim czasie pod zaborem austriackim i na hodowlę koni tego rejonu wywierały wpływ rasy i rody koni austro-węgierskich.

Przenikające się nawzajem prądy krwi arabskiej i angielskiej sprawiły, że dominującym typem koni na terenach Małopolski stał się angloarab półkrwi.

Były to konie w typie wszechstronnie użytkowym, szczególnie przydatnym dla wojska w okresie przed I wojną światową, jak i w okresie międzywojennym. Najlepszy materiał hodowlany koni na terenach wschodniej Polski (Lubelszczyzna) powstawał na bazie koni z Państwowej Stadniny Koni w Janowie Podlaskim założonej w 1817 roku. Tak zwane konie lubelskie charakteryzowały się suchą konstytucją, szlacheńskim wyglądem, dobrym wykorzystaniem paszy i dużą wytrzymałością roboczą. Preferowane umaszczenie to: gniade, siwe, rzadziej kasztanowate i kare.

Na południu woj. krakowskiego powstał tzw. koń sądecki, jako lekki koń podgórski, o dużej szlachetności i suchości oraz żywym temperamencie. Był to efekt uśzlachetniania rasami wschodnimi koni. Preferowane umaszczenia to: gniade, skarogniade lub kare.

Generalnie konie małopolskie powinny odznaczać się suchą konstytucją, harmonijną budową i orientálną urodą, długowiecznością, dobrym wykorzystaniem paszy, odpornością na choroby i złe warunki bytowe, wytrzymałością w użytkowaniu i predyspozycjami do długotrwałej jazdy terenowej w trudnych warunkach, temu powinny sprzyjać suche kończyny, długa i skośna łopatka, mocny grzbiet, zad z wysoką

nasadą ogona. Szyja dość długa i najlepiej łabędzia, a temperament żywy, ale charakter łagodny.

Preferowane jest umaszczenie gniade i siwe, ale bez maści dereszowatej.

Konie małopolskie powinny być wykorzystane jako konie wierzchowe, w agroturystyce do nauki jazdy konnej i powożenia oraz w sporcie do wyścigów i WKKW.

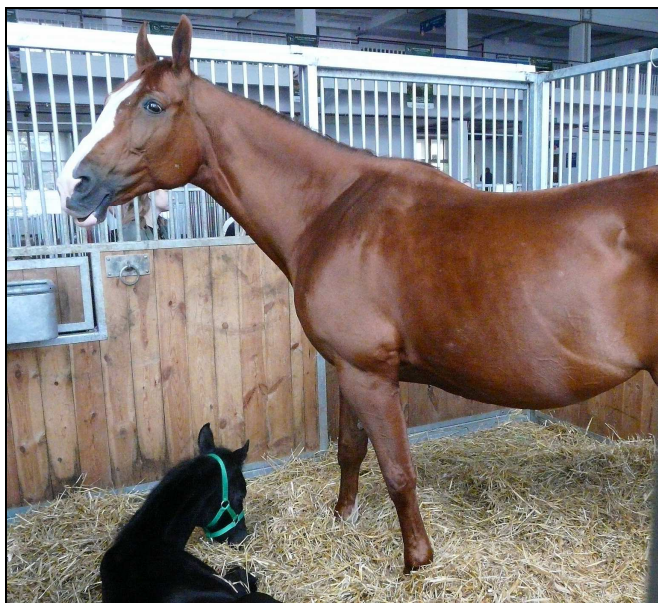
Standardy biometryczne:

- klacze: 157-165 cm; 180-188 cm; 20-21 cm
- ogiery: 160-168 cm; 185-190 cm; 21-22 cm

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Rasy Małopolskiej został wprowadzony Zarządzeniem Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 69/22 z dnia 15.12.2022 roku.

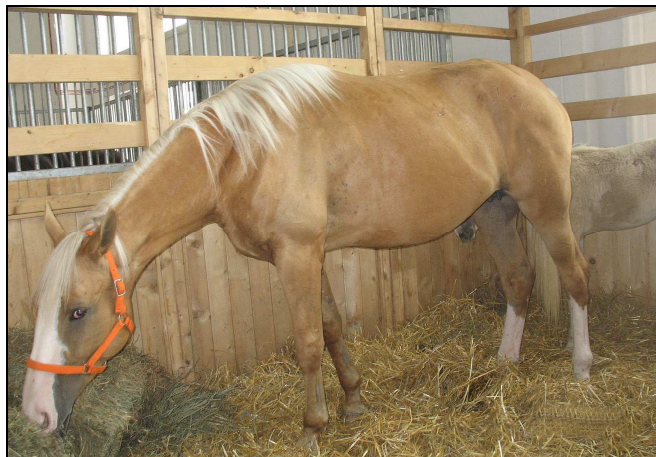
Konie wielkopolskie

Rasa koni wielkopolskich obejmuje konie półkrwi angielskiej, które były kształtowane jako tzw. konie poznańskie już w drugiej połowie XIX wieku, oraz konie mazurskie, które w okresie okupacji niemieckiej były określane jako wschodniopruskie.

Konie wielkopolskie podobnie jak małopolskie są zaliczane do wszechstronnie użytkowych, ale są bardziej

rosłe i masywne. Są to konie o szczególnych predyspozycjach do użytkowania zaprzęgowego i wierzchowego, dzięki długiej, dobrze umięśnionej szyi, pojemnej i głębokiej klatce piersiowej, długim i mocnym grzbietem, lekko pochyłym i bardzo dobrze umięśnionym zadem. Kończyny z mocnymi i suchymi stawami, dobrymi kopytami. Konie rasy wielkopolskiej powinny charakteryzować się eleganckim ruchem i długim wykretem oraz żywym temperamentem i łagodnymi cechami charakteru.

Umaszczenie: dopuszcza się każde umaszczenie, oprócz maści dereszowatej.

Standardy biometryczne:

- klacze: 160-168 cm; 181-190 cm; 20-22 cm
- ogiery: 162-170 cm; 181-195 cm; 21-23 cm

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Rasy Wielkopolskiej został wprowadzony Zarządzeniem Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 69/22 z dnia 15.12.2022 roku.

Konie śląskie

Konie śląskie, jak nazwa wskazuje powstały na Śląsku, na bazie miejscowych klaczy przekrzyżowanych uprzednio ogierami mazurskim i hanowerskimi. W okresie powojennym import ogierów oldenburskich pozwolił na zachowanie i utrwalenie pożądanego typu koni rasy śląskiej. Konie oldenburskie to niemieckie najcięższe konie gorąckrwiste o cechach sportowych przydatne do skoków przez przeszkody. Powstały w XVII wieku w regionie Oldenburga (Dolna

Saksonia). Stąd też koń śląski jest pokrojowo zbliżony do koni oldenburskich i jest typu pośpiesznoroboczego, a nie wszechstronnie użytkowego, gdyż pod siodło się nie nadaje.

Są to konie dość duże, o kościstej głowie, długiej, mocno umięśnionej szyi, klatce piersiowej szerokiej i głębokiej, mocnym grzbiem, zadem szerokim, prostym lub nieznacznie skośnym, z niezbyt niską nasadą ogona. Kończyny prawidłowo ukątowane, o szerokich nadpęciach i stawach suchych, pęcinach często krótkich i stromych.

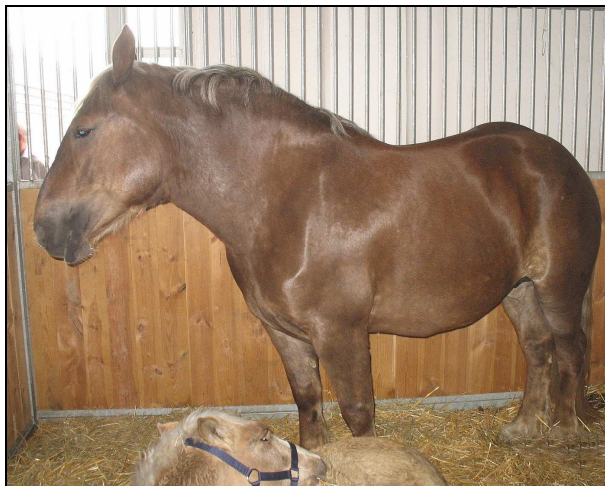
Maść powinna być gniada, ciemnogniada, skarogniada lub kara, dopuszcza się maść siwą. Są to konie szybko rosnące i wczesnie dojrzewające, stąd też mają duże wymagania paszowe. Odznaczają się dużą siłą pociągową i dlatego były przydatne w gospodarstwach rolnych mających ciężkie gleby. Obecnie konie w gospodarstwach rolnych, w pracach polowych nie są używane.

Standardy biometryczne:

- klacze: 158 cm; 194 cm; 22 cm
- ogiery: 160 cm; 197 cm; 23 cm

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Rasy Śląskiej został wprowadzony Zarządzeniem Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 69/22 z dnia 15.12.2022 roku.

Konie sokólskie

Nazwa pochodzi od powiatu Sokółka w dawnym woj. białostockim, w którym jest najwięcej tego typu koni.

To regionalny typ koni zimnokrwistych. Na ich powstanie miały bardzo duży wpływ warunki klimatyczne północno-wschodniej Polski, (ostry klimat i słaba jakość gleb). Konie te powstały w wyniku długotrwałych krzyżowań miejscowych koni prymitywnych z reproduktorami ras zimnokrwistych, takich jak: ardeny i bretony. *Koń ardeński to rasa zimnokrwistych koni, wywodząca się z górzyckiego regionu Ardenów, na pograniczu Belgii i Francji. Koń bretoński to koń zimnokrwisty hodowany w Bretanii (Francja).*

Zamiłowanie hodowców w rejonie Podlasia pozwoliło na wytworzenie koni będących kulturowym dziedzictwem tego regionu Polski. Współczesne konie sokólskie reprezentują pożądany typ, który charakteryzuje się dość masywną budową, łagodnym temperamentem, wytrzymałością i przydatnością do wykonywania prac polowych i leśnych, o dość wydajnym stępie i kłusie. Jest to koń typu pośpieszno-roboczego przeznaczony do pracy w zaprzęgu. Charakteryzuje się wczesnym dojrzewaniem, szybkim wzrostem, niewybrednością w żywieniu i dobrym wykorzystaniem paszy. Dobra płodność i zdrowie gwarantuje długowieczność.

Umaszczenie: kasztanowate z jasną grzywą i ogonem, gniade, kare, rzadziej dereszowate. Inne umaszczenia są niedopuszczalne.

Koń sokólski, jest traktowany jako odmiana lokalna polskiego konia zimnokrwistego.

Standardy biometryczne:

- klacze: 148-162 cm; > 200 cm; 23-25 cm
- ogiery: 155-165 cm; > 200 cm; 25-27 cm
- waga: około 500-700 kg

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Sokólskich. Załącznik nr 2 do Zarządzenia Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 70/22 z dnia 15.12.2022 roku.

Konie sztumskie

Są najcięższymi regionalnymi końmi zimnokrwistymi, hodowanymi w Polsce w typie stępaków – ciężkie konie pociągowe. Zostały one ukształtowane na bazie miejscowych koni chowanych na terenach ujścia Wisły, w jej dolinie i delcie w powiatach: Elbląg, Malbork, Sztum i Kwidzyn z udziałem zachodnioeuropejskich reproduktorów zimnokrwistych: Renkich, belgów i ardenów. Ciężkie i trudne do uprawy gleby (żuławy) duży udział łąk i pastwisk wymuszały konieczność posiadania szczególnie mocnych koni roboczych. Stosunkowo łagodny klimat powoduje, że okres pastwiskowy jest tu dłuższy niż w głębi kraju, co sprzyja pobytowi koni na pastwiskach.

Celem programu jest zachowanie specyficznego genotypu koni sztumskich w typie ciężkiego stępaka, o konstytucji limfatycznej i dużej masie ciała umożliwiającej wydajną pracę w stępie z dużymi obciążeniami. Wymagane jest, aby charakteryzował się dużą, ale proporcjonalną do masy ciała głową, o profilu prostym lub z lekką tendencją do profilu garbonosego, z wyrazistym, choć małym, żywym okiem,

małymi, ruchliwymi uszami, prawidłowo osadzoną szyją z okrągłym grzebieniem, umięśnioną i szeroką, sprawiającą przez to wrażenie krótkiej, piersią szeroką z wyraźnymi zaczepami mięśni, tułowiem głębokim, z prostą linią grzbietu, o dobrze wysklepionym, ale nie obwisłym brzuchu, z lekko skośnym zadem o niskiej nasadzie ogona. Kończyny szeroko ustawione, mocne, nieco limfatyczne, o krótkich napięciach, a kopyta mocne, szerokie i proporcjonalne do masy ciała.

Pożądane umaszczenie to: gniade, kasztanowate, dereszowate i kare, natomiast nie dopuszcza się maści srokatej, myszatej, tarantowatej i siwej.

Konie sztumskie powinny być utrzymywane na terenie województw: pomorskiego, zachodniopomorskiego, kujawsko-pomorskiego i warmińsko-mazurskiego.

Standardy biometryczne:

- klacze: 155-165 cm; > 210 cm; 24-27 cm

- ogiery: 157-170 cm; > 210 cm; 26-30 cm

Masa ciała: klacze pow. 600 kg, ogiery do 1000 kg

Program Ochrony Zasobów Genetycznych Koni Sztumskich

Załącznik nr 2 do Zarządzenia Dyrektora Instytutu Zootechniki PIB nr 70/22 z dnia 15.12.2022 roku.

– Opracowano na podstawie materiałów strony internetowej „Bioróżnorodność Zwierząt”.

– Ewald Sasimowski, Zarys szczegółowej hodowli zwierząt, 1973
Zdjęcia koni wykonane na wystawach zwierząt w Poznaniu w roku 2015 i 2019 przez Autora.

Zdzisław Jakubanis

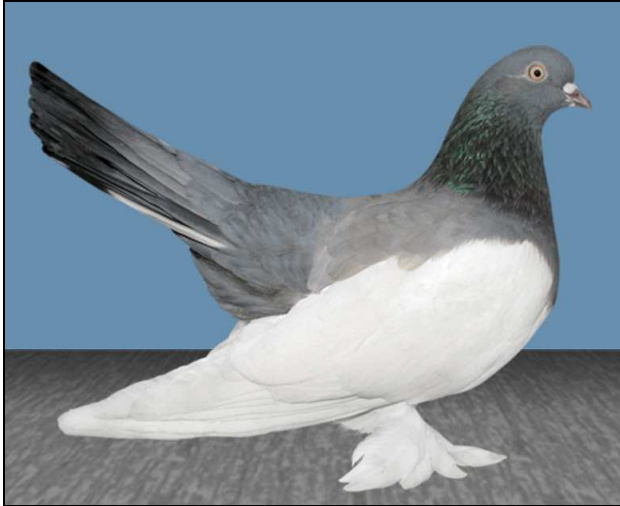
Konie arabskie z Janowa Podlaskiego

www.bing.com/images/search?view=detailV2&ccid=uhIY7Gi7&id

Astrachański postawny lotny

Астраханский статный голюбь

N: Astrachaner Positurtümmeler, F: Culbutant de posture de Astrahan, A: Astrahan Tumbler

Fot. Zdzisław Jakubani

Pochodzenie

Bardzo stara rasa gołębi lotnych, która powstała w końcu XIX wieku w dorzeczu Wołgi, w Astrachaniu i okolicy (Rosja). Blisko spokrewniony jest z innymi, miejscowymi rasami, głównie z gołębiami uriupińskimi. Zaliczany jest do gołębi postawnych. Obecnie hodowany jest od Astrachania do Jarosławia oraz w miastach środkowej Rosji.

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości, noszący skrzydła pod ogonem. Ciało jest lekko wydłużone, smukłe, a dzięki mocno wydłużonym, dużym sterówkom i lotkom pierwszego rzędu, powstaje wrażenie, że jest gołębiem dużym, typu mocnego lotnego gołębia, o eleganckiej sylwetce.

Cechy rasowości

- Głowa:** owalna, wydłużona, gładka, czoło niskie i wąskie.
Oczy: duże, nie wyłupiaste, tęczówka jasna.
Brwi: wąskie, szarocieliste.
Dziób: średniej długości, ciemny, dobrze zamknięty, woskówki słabo rozwinięte, przylegające, gładkie, białe.
Szyja: górna część cienka, stopniowo rozszerzająca się w kierunku piersi, nieco wygięta, czasami nieco drżąca.
Pierś: szeroka, nieco wysunięta do przodu, wysklepiona.
Plec: dość długie, lekko opadające w kierunku ogona.

- Skrzydła:** długie, opuszczone poniżej ogona, prawie dotykające ziemi, luźno przylegające do ciała.
Ogon: szeroki, płaski, składający się z od 14 do 20 szerokich i długich sterówek, lekko uniesiony.
Nogi: krótkie, upierzone (w 'pończochach'), końce palców czerwone, pazurki białe.
Upierzenie: gęste, przylegające do ciała, bez piór ozdobnych na głowie i szyi, z wyjątkiem 'pończoszek' na nogach.

Kolor

Niebiesko – biały

Kolor i rysunek

Rysunek sroczy, preferowany jasnoniebieski. Niebieska jest głowa, szyja, plecy, pióra pokrywki ogonowej, klin, ogon oraz częściowo górna część skrzydeł w okolicach podstawy szyi. Na szyi i częściowo na piersi barwa niebieska ma fioletowometaliczny połysk. Na ogonie występuje ciemna, niemal czarna wstęga. Białe są skrzydła, lotki, dolna część piersi, brzuch oraz upierzenie nóg.

Dopuszczalne wady

Krótki korpys; ciemne brwi; długi i cienki dziób; wąski lub owalny ogon; kilka oddzielnych od siebie małych, białych piór w pobliżu oczu i pod ogonem (w klinie); kilka kolorowych piór na tarczach skrzydeł; słabo upierzone nogi.

Niedopuszczalne wady

Białe pióra w ogonie; większa ilość białych piór na głowie, piersi i szyi; kolorowe pióra wśród lotek, na nogach i brzuchu; dużo kolorowych piór na tarczach skrzydeł; mocno opadający lub bardzo wąski ogon; obecność koronki; znacznie skrócony ogon i lotki pierwszego rzędu; mocno skrócona sylwetka; ciemne lub pomarańczowe oczy.

Uwagi do oceny

Wygląd ogólny – budowa korpusu – figura – postawa – szyja – głowa – dziób – oczy – struktura opierzenia nóg – kolor – rysunek.

Obrączka numer 10

Według nowego wzorca rosyjskiego

Czepelski wysokolotny (EE 956)

Csepeli magarsöptü hófehér keringő

N: Scepeler Tümmeler, F: Culbutant de Csepel, A: Scepel Tumbler

Pochodzenie

Gołąb wysokolotny, wyhodowany na wyspie Scepel [czyt. Csepel], największej na Dunaju, (Węgry), z mutacji, która pojawiła się wśród budapeszteńskich wysokolotnych bocianich (Pesti gólyás keringő).

Charakterystyka ogólna

Średniej wielkości gołąb, o proporcjonalnej budowie, szerokiej i dobrze wypełnionej piersi, z umiarkowane uniesionej postawie

Cechy rasowości

- Głowa:** gładka, ciemiej tylko nieco wypukłe. Czoło o linii prostej, opada w kierunku do dzioba bez załamania. Tył głowy łączy się szyją w postaci łagodnego łuku.
- Oczy:** lekko wypukłe, tęczówka ciemnobrązowa.
- Brwi:** wąskie, dwurzędowe o delikatnej strukturze, koloru papieru pergaminowego z nieznacznym żółtym odcieniem.
- Dziób:** średniej długości, gruby u nasady, lekko skierowany w dół, jasny, z lekkim różowym odcieniem. Woskówki małe, gładkie i biało przypudrowane

- Szyja:** średniej długości, pionowo wyprostowana, zwężająca się w kierunku głowy. Podgardle dobrze zaokrąglone
- Pierś:** szeroka, dobrze umięśniona, lekko uniesiona i lekko wypukła
- Plecy:** szerokie w ramionach, stopniowo zwężający się w kierunku ogona i umiarkowanie opadające.
- Skrzydła:** dobrze przylegające do tułowia, o szerokich w tarczach, lotki spoczywają na ogonie i nie krzyżują się z sobą.
- Ogon:** średniej długości, wąski, z plecami tworzy jedną linię, nie dotyka podłoża i składa się z 12 sterówek.
- Nogi:** szeroko rozstawione, średniej długości, skoki i palce nie upierzone, jaskrawoczerwone. Pazurki podobnie jak dziób jasne.
- Upierzenie:** Gęste, ściśle przylegające i zawsze śnieżnobiałe.

Duże wady

Duży, krępy tułów, pozioma postawa, zaokrąglona głowa, zauważalny kąt pomiędzy czołem a dziobem, jasne brwi; cienki dziób, zbyt długi lub krótki; krótka, gruba szyja, oczy owalne; nogi zbyt długie lub za krótkie, skoki upierzone, pazurki ciemnorogowe; kolorowe pióra pojawiające się w dowolnym miejscu na ciele.

Dopuszczalne wady

Szara pigmentacja na brwiach, nieznaczne załamanie linii grzbietu i ogona, także dzioba i czoła; nieco bardziej pochylona postawa niż przewiduje wzorzec.

Dane do oceny

Ogólny wygląd – głowa – oczy – brwi – kształt i budowa ciała – postawa – dziób – umięśnienie.

Wymagania dotyczące lotu: około 3 godzin, z tego około 30 minut zakryciu.

Rozmiar obrączki numer 7

<http://galambasz.hupont.hu/10/csepeli-magasroptu-hofeher-keringo-fajtlaeiras#ixzz7pEAY34PQ>

[EE n°956 - Culbutant de Csepel - Club CACHE \(ijimdo-free.com\)](http://ee-n956-culbutant-de-csepel-club-cache-ijimdo-free.com)

Armawirski krótkodzioby lotny (EE 841)

Армавирский короткоклювый

N: Armavir kurzschnäbeliger Tümmeler, F: Claqueur d'Armavir à bec court, A: Shortbeaked Armavir Tumbler

Pochodzenie

Kaukaz (Rosja), głównie w mieście Armawirze i w okolicy.

Charakterystyka ogólna

Mocny średniej wielkości gołąb, z nieco pochyloną postawą, z dużymi i mocnymi łapcami.

Cechy rasowości

Głowa: okrągła, z szerokim czołem, gładka.

Oczy: perłowe, u białych ciemnie.

Brwi: jasne.

Dziób: dosyć krótki, mocny, u podstawy szeroki, nieco skierowany w dół; jasny u białych, czerwonych i żółtych; ciemny u czarnych, niebieskich i niebiesko-płowych. Woskówki gładkie i biało przypudrowane.

Szyja: krótka, mocna, u podstawy wypełniona, w kierunku głowy zwężająca się.

Pierś: dobrze zaokrąglona, szeroka i wysunięta do przodu.

Pleczy: w ramionach szerokie, długie, lekko opadające, w kierunku ogona zwężające się.

Skrzydła: mocne i mocno przylegające, nie sięgające końca ogona.

Ogon: długi, zwarty, w jednej linii z plecami.

Nogi: mocno upierzone, z długimi sępimi piórami, głęboko osadzone. Pióra na palcach tworzą półokręgi.

Upierzenie: mocne i gęste, mocno przylegające.

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy (dun), niebieski z czarnymi pasami, niebiesko-płowy z ciemnymi pasami, czerwony, żółty i biały.

Kolor i rysunek

Całe upierzenie powinno być czyste oraz intensywne, u gołębi z pasam nie należy stawiać wysokich wymagań w rysunku. Tarcze na skrzydłach powinny być czyste, a kolor równo rozłożony.

Duże wady

Za długa lub za wąska głowa, cienki dziób, skrzydła noszone poniżej ogona, niewłaściwy kolor oczu, za krótkie nogi, krótkie łapcie, braki w upierzeniu łapci, matowe lub nie czyste kolory, rdza na psach.

Dane do oceny

Wygląd ogólny – sylwetka i postawa – głowa – łapcie – dziób i oczy

Obrączka numer 10

Żuk tulski

Тульский жук

N: Tulaer Käfer, F: Scarabée de Tula, A: Tula beetle

Pochodzenie

Rasa rosyjska, stosunkowo młoda, pochodząca z Tuły. Nazwa 'żuk' wywodzi się od koloru czarnosmolistego upierzenia, lecz pojawiły się już także w innych kolorach. Prawdopodobnie w tworzeniu rasy brały udział koroniaste wywrotki smoleńskie. Należy do lotnych wywrotków krótkodziobych.

Charakterystyka ogólna

Gołąb nieduży (od 30 do 34 cm.), elegancki, barwy czarnosmolistej, o niskiej postawie, mocnej i harmonijnej budowy ciała, z wyrazistymi oczami i koroną.

Cechy rasowości.

- Głowa:** niewielka, nieco kostkowa, słabo umięśniona, z szerokim czołem, stromo opadającym w kierunku dzioba, z bogatą i szeroką koroną.
- Oczy:** duże, wyraziste, koloru jasnosrebrzystego.
- Brwi:** szerokie, delikatne, barwy cielistej.

- Dziób:** krótki, u nasady szeroki, tępo zakończony, skierowany nieznacznie w dół, jasny. Woskówki małe, delikatne, nieco wypukłe, białą przypudrowane.
- Szyja:** dość pełna, noszona pionowo, wydłużona, proporcjonalna do wielkości ptaka.
- Pierś:** szeroka, zaokrąglona, wysunięta do przodu, nieco dobrze uniesiona.
- Pleczy:** w ramionach szerokie, lekko opadające, zbieżające się w kierunku ogona.
- Skrzydła:** dobrze przylegające, sięgające prawie końca ogona, noszone na równi z ogonem lub poniżej.
- Ogon:** składa się z 12 sterówek, nieznacznie rozwarty, noszony zgodnie z linią pleców, ale u zwisłoskrzydłych nieznacznie uniesiony.
- Nogi:** krótkie, nieupierzone, skoki i palce czerwone, pazurki jasne.
- Upierzenie:** dobrze przylegające, bogate.

Kolor i rysunek

Jednolity, **czarnosmolisty** jak u żuka z zielonobrazowym połyskiem, także **czerwony** i **żółty**.

Dopuszczalne wady

Nieco żółte brwi, niepełna korona, nieco matowe upierzenie, nieznaczne siny dziób, pod dziobem brodawki.

Duże wady

Wydłużona głowa, wąskie czoło, cienki dziób, różny kolor oczu, czerwone lub grube brwi, wydłużona sylweta, upierzone skoki.

Uwagi do oceny

Ogólny wygląd – głowa z koroną – dziób – budowa korpusu – postawa – kolor.

Obrączka numer 7.

Śpiewak jurłowski

RU - Юрловские голосистые,

GB – Yurlov Crower, D – Jurlower Kräher, F – Chanteur de Yourlov

źródło: <http://wiki100kur.ru/urlovskaya.shtml>

Pochodzenie

Stara rasa kur, wyhodowana w gospodarstwach chłopskich w środkowej części Rosji.

Rasa śpiewak jurłowski powstała na bazie ptaków lokalnych środkowej Rosji przez krzyżowanie z rasami mięsnymi i bojowymi, a dalej na drodze doboru kogutów o niskim, przeciągłym śpiewie. Nazwa rasy pochodzi od którejś z kilku miejscowości Jurłowo (Юрлово) lub Jurłowka (Юрловка) w dzisiejszym Obwodzie Orłowskim (wcześniej Guberni Orłowskiej) lub Jurłow – nazwiska miejscowego kowala. Rasa mało wymagająca, z zachowanym instynktem kwoczenia.

Cel hodowli (w kraju pochodzenia)

Zachowanie rodzimej rasy kur ogólnoużytkowych, o sportowym kierunku hodowli, bo selekcjonowanych pod kątem długiego piania dźwięcznym, niskim głosem (trwającym co najmniej 6 sekund) oraz dużych jaj od 60 do 90 gramów i dobrej jakości mięsa.

Charakterystyka ogólna

Ptak duży, silny, ciężki i wysoki (stosunkowo długa szyja i skoki), o nieco postawie.

Cechy rasowości koguta

Tułów: masywny, szeroki, długi, zwężający się ku ogonowi, w części przedniej mocno uniesiony.

Ramiona: szerokie i wydatne.

Grzbiet: szeroki, długi, lekko wypukły, zwężający się ku ogonowi, z dużym spadkiem do tyłu.

Pierś: szeroka, zaokrąglona, głęboka, lekko wypukła.

Brzuch: słabo rozwinięty, podciągnięty.

Głowa: duża, szeroka; tył głowy stromo opadający; wystające łuki nadoczołowe.

Dziób: krótki, mocny, zagięty, koloru żółtego do czarnego.

Grzebień: średniej wielkości, mocno i równo osadzony, podążający za linią tyłu głowy, różyczkowy bez kolca, uperłony, bez (nieregularnych) zagłębień i wzniesień lub pojedynczy, stojący, z równomiernie wyciętymi 4-5 ząbkami ciemnoczerwone, osadzone głęboko pod wydatnymi łukami nadoczołowymi.

Oczy:

Policzki: czerwone, gładkie, lekko opierzone drobnymi piórkami.

Zausznice: czerwone, średniej wielkości, podłużne, delikatne, błyszczące.

Dzwonki: czerwone, delikatne, średniej wielkości, dobrze zaokrąglone, bez fałd i zmarszczek. Na podgardlu, pomiędzy dzwonekami, fałda skórna.

Szyja: długa, prosta, u góry umiarkowanie wygięta, pełna, średnio upierzona.

Skrzydła: średniej długości, szerokie, noszone równolegle do linii grzbietu, ściśle przylegające do tułowia.

Ogon: średniej długości, gęsto upierzony, zamknięty słabo rozwiniętymi krótkimi sier-

pówkami, osadzony pod kątem 90° (do linii grzbietu).

Podudzia: długie, umięśnione, mocno widoczne, upierzenie ściśle przylegające.

Skoki: długie, grube, gładkie, nieopierzone, od żółtego do czarnego koloru.

Palce: długie, dobrze rozstawione, z długimi pazurami.

Upierzenie: dość bujne, o budowie bardziej sztywnej niż miękkiej, gładkie, ciasno przylegające do ciała; pióra szerokie, niewielka ilość Puchu.

Cechy rasowości kury

Odpowiadają cechom koguta z wyjątkiem tych związanych z picią; postawa bardziej pozioma, ogon ustawiony pod kątem 40-45° do linii grzbietu, zamknięty; pełniejszy niż u koguta, dobrze rozwinięty brzuch.

Ubarwienie (według wzorca rosyjskiego)

Bardzo zróżnicowane i nie ma nadrzędnego znaczenia, częściej spotykane są ptaki czarne z jasnożółtą grzywą i srebrzystoszare, a także: czarne, czerwone, brązowe i gronostajowe.

Czarna żółtożółta (черная желтогрудая)

U kogutów i kur upierzenie jest czarne, z miarkowanym połyskiem, z jasnożółtymi piórami grzywy.

Srebrzystoszara (серебристо-серая)

Ubarwienie upierzenia jest podobne do ubarwienia srebrnoszarych bojowców staroangielskich lub srebrnoszarych dorkingów.

Ubarwienia uznane przez EE

Uwaga: wzorzec został opracowany na podstawie:

– Projektu wzorca znawcy rasy śpiewak jurłowski – Siergieja Kuzmicza Trusowa oraz projektu wzorca Klubu Śpiewaka Jurłowskiego, udostępnionego dzięki uprzejmości Sekretarza VOLP – Wszechrosyjskiego Towarzystwa Miłośników Drobiu (ВОЛП - Всероссийское общество любителей птицеводов) – G.P. Szwyrewa.

– Projekt wzorca został opracowany przez członków komisji sędziowskiej MOLP – Moskiewskiego Towarzystwa Miłośników Drobiu (Московское общество любителей птицеводов) pod kierunkiem przewodniczącego B.S. Antonyczewa listopadzie 1994 roku

na podstawie: <http://www.volp.msk.ru/index.html?menuitem=262>

oraz:

[https://www.china-chickens.club/forum/our-hens/127-yurlovskaya-golosistaya?start=%1\\$d](https://www.china-chickens.club/forum/our-hens/127-yurlovskaya-golosistaya?start=%1$d)

<https://www.china-chickens.club/forum/our-hens/127-yurlovskaya-golosistaya?start=20>

<https://www.tsenovik.ru/spravochnik/ptitsevodstvo/yurlovskie-golosistye-kury/?letter=%D0%AF>

<https://www.webvet.ru/information/yurlovskaya-golosistaya/>

<https://zoo-dom.com.ua/acatalog/369/103/1028.htm>

<http://wiki100kur.ru/yurlovskaya.shtml>

<https://kar.kent.ac.uk/46624/>

Brzozowa (birkenfarbig), z pomarańczową piersią (orangebrüstig), czarna (Schwarz), czarno-żółta (schwarz-gold), czarno-srebrzysta (schwarz-silber), pszeniczna srebrzysta z pomarańczowymi ramionami (silber-weizenfarbig mit Orangerücken), białoczarna gronostajowa (weiß-schwarzcolumbia).

Wady niedopuszczalne

Rażące odchylenia od typu przewidzianego we wzorcu: ptak mały, ptak o krótkim tułowie, na krótkich nogach, z krótką szyją, wąskim spłaszczonym ciałem, wiewiórczym ogonem, silnie rozwiniętymi i wysoko osadzonymi dobrze zagiętymi sierpówkami, poziomym grzbietem u koguta, zbyt luźnym upierzeniem, kołec grzebienia różyczkowego, opadający grzebień pojedynczy u obu płci, biel w zausznicach, policzki obficie upierzone, upierzone skoki, jasne oczy, brak fałdy skórnej na podgardlu u koguta.

(Grupa: X - kury, specjalizacja 23 – kury ciężkie)

Masa ciała: kogut - 4-5,5 kg, kura - 3,5-4,5 kg

Nieśność: 120-130 jaj rocznie

Minimalna masa jaja wylęgowego: 60g

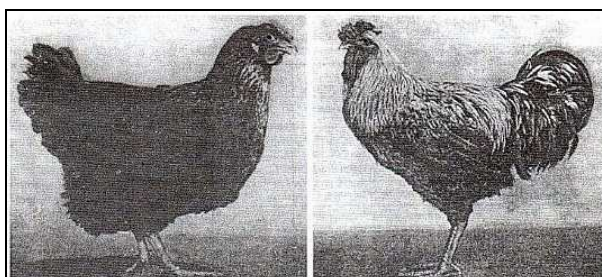
Barwa skorupy jaja: jasnobrązowy

Rozmiar obrączki: kogut - 22, kura – 20 (EE 24 i 22)

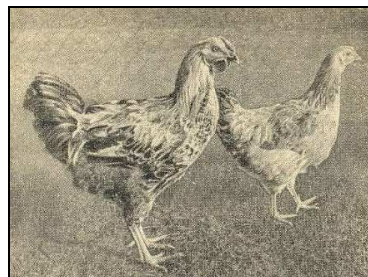
Tłumaczenie i opracowanie

Małgorzata Zduńczyk

Historia śpiewaka jurłowskiego w rysunkach zawarta

rok 1947

[https://www.china-chickens.club/forum/our-hens/127-yurlovskaya-golosistaya?start=%1\\$d](https://www.china-chickens.club/forum/our-hens/127-yurlovskaya-golosistaya?start=%1$d)

rok 1958

<https://www.china-chickens.club/forum/our-hens/127-yurlovskaya-golosistaya?start=20>**Śpiewak jurłowski w Polsce**

kura śpiewaka jurłowskiego

kogut śpiewaka jurłowskiego

Wystawa Kur Ozdobnych SGGW (Gallus) 2016 - zdjęcia Zdzisław Jakubanis

Komogor

RU – Komorop, D, GB, F - Komogor

głowy gąsiora i gęsi komogora

zdjęcia: Matthieu Leuridan (krajowa wystawa drobiu w Bukareszcie/Rumunia grudzień 2022)
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=3463635340521333&set=a.3463638337187700>

Pochodzenie

Rasa rosyjska, wyhodowana w XIX wieku w Guberni Kurskiej (dziś Obwód Kurski), przypuszczalnie przez krzyżowanie tuskich bojowych z miejscowymi dużymi gęsiami i chołmogorskimi.

(Gęś o nazwie komogor (Komogor) i gęś chołmogorska (Cholmogory Gans/Kholmogory goose/ oie de Kolmogory) to dwie odrębne rasy.)

Cel hodowli (w kraju pochodzenia)

Zachowanie rodzimej rasy gęsi o oryginalnym wyglądzie, wysokich walorach mięsnych i zachowanym instynkcie wysiadki.

Charakterystyka ogólna

Duża gęś o szerokim, głębokim, poziomo noszonym tułowiu, potężnych łapach i osobiwie zakrzywionym dziobie (hakovatym). Agresywna, szczególnie w okresie lęgowym.

Cechy rasowości gąsiora

Tułów: masywny, szeroki, głęboki, noszony poziomo.

- Grzbiet:** szeroki, zaokrąglony, lekko wypukły, lekko opadający w kierunku ogona.
- Pierś:** szeroka, pełna, zaokrąglona.
- Brzuch:** dobrze rozwinięty, z jedną lub dwiema fałdami brzuszными.
- Głowa:** stosunkowo duża, zaokrąglona, z szerokim czołem, stromym tyłem głowy i mocno rozwiniętymi policzkami. Z reguły ptaki przeszłoroczne i starsze, mają pod dziobem na podgardlu niewielką fałdę skórną (sakiewkę).
- Dziób:** średniej długości, bardzo masywny, z silnie zakrzywioną górną częścią (hakovaty). Kolor dzioba matowo białozółty lub pergaminowożółty. Paznokieć dziobowy barwy kości słoniowej.
- Oczy:** prawie czarne lub niebieskie (częściej u gąsiorów), przymrużone (z powodu opadających powiek). Brzegi powiek w kolorze pergaminowym.
- Szyja:** średniej długości, mocna, pogrubiona, noszona prosto, lekko wygięta w górnej części.
- Skrzydła:** duże, z mocno rozwiniętymi mięśniami ramion; wyraźna „zwisłopiórość” – zwisające lotki III rzędu (lotki są nietypowo ułożone, przez to bardziej widoczne). Im bardziej widoczne, tym lepiej.
- Ogon:** dobrze rozwinięty, noszony prawie poziomo.
- Podudzia:** mocne, dobrze umięśnione, nieco widoczne.
- Skoki:** raczej krótkie, mocne, szeroko rozstawione, z dużymi zaokrąglonymi łapami, pomarańczowożółte z mniej lub bardziej ciemnym nalotem.
- Upierzenie:** dobrze przylegające, nieco luźniejsze na spodzie ciała; na szyi wyraźne bruzdy; dobrze wyrażona „zwisłopiórość”.

Ubarwienie

Białe: czysto białe upierzenie

Duże błędy: kolorowe pióra i nalot.

Jasnobrązowe (gliniaste): głowa, szyja i pierś jasnobrązowe. Brzuch i podogonie białe. Ramiona, grzbiet, skrzydła i upierzenie boczne brązowe, może być jaśniejsze lub ciemniejsze, bez cętek. Każde pióro z wąską, jasną obwódką. Ogon od góry barwny.

Duże błędy: pręga na szyi, szeroka obwódka piór, białe upierzenie wokół nasady dzioba.

Szare: barwa upierzenia podobna do upierzenia szarej gęsi gęgawy, możliwie nasyczona, z czarnym lub niebieskim połyskiem, z wąską jasną obwódką. Ogon szary z białym brzegiem. Brzuch i podogonie białe.

Duże błędy: szeroka obwódka piór, białe upierzenie wokół nasady dzioba.

Łaciate (rabe): ubarwienie podstawowe gliniaste lub szare. Białą pas biegnący przez pierś od jednego ramienia do drugiego. Idealnie pas szeroki na dwa palce. Na skrzydłach, powyżej upierzenia bocznego, mogą znajdować się białe plamy. Białe lotki.

Duże błędy: białe upierzenie wola sięgające nasady szyi, białe pióra pokryw skrzydeł, białe upierzenie wokół nasady dzioba.

Wady dopuszczalne dla wszystkich odmian barwnych: duża sakiewka pod dziobem, jak u gęsi chołmogorskiej; białe lotki u gliniastych i szarych gęsi.

Wady niedopuszczalne: niedostateczna masa ciała, garb u nasady dzioba, czerwony dziób, czerwone brzegi powiek, czerwone oczy, zbyt wypukły/garbaty grzbiet, „anielskie” skrzydła, niewyraźna „zwisłopiórość”, długi, cienki lub niedostatecznie zakrzywiony dziób.

źródło: <https://ogoloshia.ua/prod/gusi-holmogory-holmogorskie-gusi-hol-94-86-2GSHG.html>

Masa ciała: gąsior 8-12 kg, gęś 7-9 kg

Nieśność: 10-15 jaj w sezonie lęgowym

Masa jaja wylęgowego: 180 g

Barwa skorupy jaja: biała

Rozmiar obrączki dla obu płci: 27

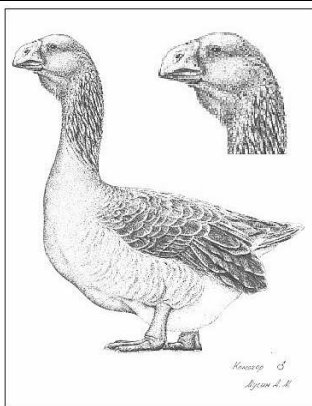
tłumaczenie i opracowanie

Małgorzata Zduńczyk

na podstawie:

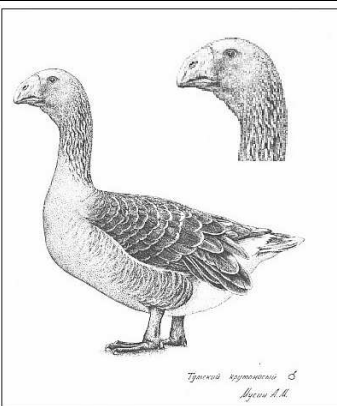
<http://www.volp.msk.ru/index.html?menuitem=249&breed=299>

https://pikabu.ru/story/gusinyie_boi_chast_1_6206056

gąsior komogora

<http://www.volp.msk.ru/picture.html?picture=333>

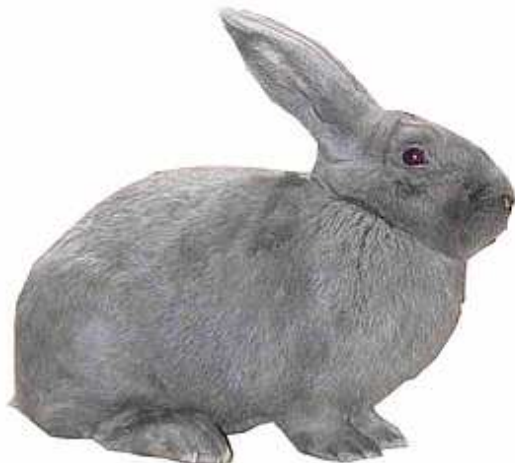
gąsior tulski

<http://www.volp.msk.ru/picture.html?picture=331>

Porównanie gąsiorów: komogora i tulskiego: widoczna różnica w pokroju, szczegółach głowy i upierzenia. Komogor ma dolną linię tułowia pasującą do większej masy ciała oraz luźną skórę pod dziobem i na bokach głowy (ciężkie powieki). Zwraca uwagę również górna linia głowy, głównie przejście dzioba w czoło, która sprawia, że głowa wydaje się być większa, a dziób mocniejszy. Wrażenie potęguje wyraźniejsze pobrudzenie dzioba, wyokrąglenie nozdrzy oraz szersza szpara dziobowa. „Zwisłopiórość” charakterystyczna dla obu ras, wydaje się bardziej wyrażona u komogora, a lotki III rzędu bardziej pofalowane.

Niebieski z Ham (NzHam)

EE: Blaue von Ham
Grupa: rasy duże
Genotyp: AA BB CC dd gg hh

Dane do oceny:	Punkty:
1. Typ i budowa ciała	20
2. Waga	10
3. Okrywa włosowa	20
4. Głowa i uszy	15
5. Barwa okrywy	15
6. Barwa podszycia	15
7. Stan opieki	5
Razem	100

1. Typ, kształt i budowa ciała

Korpus w formie cylindra, średniej długości; szyja prawie niewidoczna. Pozioma linia górna kończy się dobrze zaokrąglonym zadem. Klatka piersiowa szeroka, dobrze umięśniony grzbiet, nogi mocne, ogon długi i szeroki. U samic dozwolone jest dobrze uformowane, niezbyt duże wole.

Małe i duże wady

Zobacz »Ogólne«.

2. Waga

Normalna waga powyżej 5,50 kg; minimalna 4,50 kg; maksymalna 6,00 kg.

Skala ocen wagi

4,50 – 5,00	od 5,00 – 5,50	od 5,50 do 6,00
8,0 punktów	9,0 punktów	10,0 punktów

3. Okrywa włosowa

Sierść średniej długości, gęsta, jedwabista i z połyskiem. Uszy dobrze owłosione.

Małe i duże wady

Zobacz »Ogólne«, zwłaszcza, jeśli owłosienie futra jest za krótkie.

4. Głowa i uszy

Głowa mocno rozwinięta, o kształcie jaja. Czoło szerokie, policzki mocno rozwinięte, uszy mięsiste, noszone prosto i lekko zaokrąglone na końcach. Idealna długość uszu wynosi od 14,0 cm do 16,0 cm.

Małe wady

Zobacz »Ogólne«. Także lekko płaska głowa.

Duże wady

Zobacz »Ogólne«. Także zbyt delikatne uszy. Długość ucha poniżej 13,0 cm lub powyżej 17,0 cm.

5. Barwa okrywy włosowej

Łupkowoniebieska. Rozciąga się równomiernie na całym ciele, brzuch i spód ogona nieco ciemniejszy. Kolor oczu szaroniebieski. Pazury koloru rogowego.

Małe wady

Kolor 'płaszcz' lekko nakrapiany lub nieregularny. Trochę rdzy na grzbiecie, także trochę rdzy na klatce piersiowej, brzuchu, nogach lub ogonie. Słabo zabarwione lub szarawe brzegi uszu. Jasny kolor piersi.

Duże wady

Za dużo rdzy, szare cętkowanie, białe kępki lub zbyt dużo siwych włosów lub włosów z białymi końcami.

6. Barwa podszycia

Kolor pośredni podobny do łupkowoniebieskiego koloru okrywy włosowej. Rozciąga się tak nisko, jak to możliwe, również na głowie. Podszycie nieco jaśniejsze.

Małe wady:

Nieco bardziej jasna pośrednia część podszycia.

Duże wady

Owłosienie zbyt jasne lub białawe. Kolor pośredni zbyt słaby lub brązowawy.

7. Stan opieki

Zobacz »Ogólne«.

Krasnodarski średniodzioby lotny (EE 949)

N: Krasnodarer Tümmeler, F: Claqueur de Krasnodar, A: Krasnodar Tumbler

Pochodzenie: Rasa powstała w Krasnodarze (na północ od Morza Czarnego) w XVIII wieku (miasto wówczas nazywało się Jekaterynodar).

Charakterystyka ogólna: Średniej wielkości gołąb lotny, z nieco podniesioną postawą, z charakterystycznym rysunkiem i upierzonymi nogami.

Głowa nieco wydłużona, z podniesionym czołem i nieco spłaszczonym ciemieniem, gładka

Oczy perłowe (pojedyncze krwawe żyłki dopuszczalne).
Brwi delikatne, dwurzędowe, jasne.

Szyja średniej długości, mocna u nasady, cieńsza w kierunku głowy, podgardle dobrze rozwinęte.

Dziób średniej długości, jasny, woskówki gładkie i słabo rozwinięte.

Pleczy w ramionach szerokie, długie, opadające w kierunku ogona.

Pierś nieco podniesiona, szeroka, dobrze zaokrąglona.

Skrzydła długie, mocno przylegające do tułowia, dobrze przykrywające plecy, nie sięgające końca ogona.

Ogon długi, dobrze zwarty, z plecami w jednej prostej linii.

Nogi mniej niż średniej długości, w „spodenkach”, palce bez upierzenia.

Upierzenie: mocno przylegające, gładkie.

Rodzaje kolorów: Czerwony, żółty.

Kolory i rysunek: Podstawowy kolor jest biały, kolorowe pióra są na piersi, brzuchu i w klinie. Młode mają czerwone lub żółte upierzenie, tylko nieregularnie rozproszone pióra w kolorze białym; typowy rysunek rozwija się stopniowo dopiero po drugim przepierzeniu.

Duże wady:

Wąska figura, zbyt mocno podniesiona postawa, płaskie czoło, zbyt nieczysty kolor oczu, grube lub czerwone brwi, ciemny dziób, zwisające skrzydła, kolorowe lotki, kolorowa wstęga na ogonie u wieloletnich gołębi.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – figura i postawa – kolor i rysunek – upierzenie nóg – głowa i dziób – oczy i brwi.

Obrączka
numer 9
Grupa IX

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Budapeszteński białotarczowy (EE 842)

N: Budapest Weißschild, F: Culbutant de Budapest à bouclier Blanc, A: Budapest Whiteside

Pochodzenie:

Węgry. Budapeszt i jego okolice. Znany od 1962 roku. Przodkami jego były gołębie pochodzące z Wiednia.

Charakterystyka ogólna:

Gołąb zaledwie średniej wielkości, z szeroką tarczą oraz z lekko pochyloną linią tułowia.

Głowa średniej wielkości, kąt rozwarty między ledwie zaokrąglonym czołem a nieco płaskim ciemieniem, gładka lub z koronką z rozetami, przylegająca do głowy.

Oczy dosyć duże, trochę wypukłe, perłowe w białoniebieskim odcieniu, bez krwawych żyłek. **Brwi** dwurzędowe, delikatne, przylegające, blade lub bladożółte.

Dziób średniej długości, umiarkowanie gruby, w kształcie klina, tępo zakończony, jasnorogowy. Górna część dzioba nieznacznie nachylona w stosunku do dolnej. Woskówki gładkie, słabo widoczne, lekko spłaszczone.

Szyja średniej długości, mocna u podstawy, zwężająca się ku głowie, pionowo noszona. Podgardle dobrze zaokrąglone.

Plecy szerokie między ramionami, stopniowo zwężające się ku tyłowi, nieco pochyłe.

Pierś szeroka, dobrze umięśniona, nieznacznie wysunięta i podniesiona.

Skrzydła dobrze pokrywające plecy, średniej długości, szerokie. o szerokich piórach. lotki spoczywają na ogonie i prawie osiągają jego koniec. nie krzyżują się z sobą.

Nogi średniej długości, gładkie i czerwone. pazurki tego samego koloru, co kolor dzioba.

Ogon średniej długości, zwarty, zgodny z linią grzbietu. sterówki w liczbie 12 nie mogą dotykać podłoża.

Upierzenie ściśle przylega do ciała.

Rodzaje kolorów: Czerwony (wiśniowy) i żółty.

Kolory i rysunek: Białe są tarcze, dobrze zaokrąglone, pozostałe upierzenie jest kolorowe.

Duże wady:

Duże, nieproporcjonalne ciało; gruba i okrągła głowa. Koronka usytuowana za wysoko lub za nisko, brak rozet. Oczy inne, aniżeli perłowe, czerwone brwi, nieczyste, za długie lub za krótkie dziób; krótka, gruba szyja, długie lub upierzone nogi; opuszczone skrzydła, pazurki niezgodne z kolorem dzioba, białe plecy, białe pióra w ogonie.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – kształt korpusu – głowa, oko, brwi dziób – kolor i rysunek.

Obrączka
numer 7
Grupa IX

Z: Rysunki ras węgierskich
Grafika: MU

Budapeszteński białoloty (EE 845)

N: Budapest Weisschwingiger Hochflieger, F: Haut-volant de Budapest á vols blancs, A: Budapest Whiteflight Highflyer

Pochodzenie: Budapeszt i okolice (Węgry)

Charakterystyka ogólna: Mniej niż średniej wielkości gołąb lotny, o wyprostowanej podstawie.

Głowa nieco podłużna, o lekko spłaszczonym ciemieniu, z zaokrąglonymi krawędziami, czoło podniesione i szerokie; gładka.

Oczy duże, szare z czerwonymi żyłkami. **Brwi** dość szerokie, cieliste, szare u czarnych i niebieskich.

Dziób średniej długości, szeroki u nasady, mocny, nieco skierowany ku dołowi, z czołem tworzy kąt rozwarty; jasny u żółtych i czerwonych, u pozostałych od ciemnotowego do czarnego. woskówki małe, gładkie i przypudrowane.

Plecy szerokie w ramionach, nieco opadające.

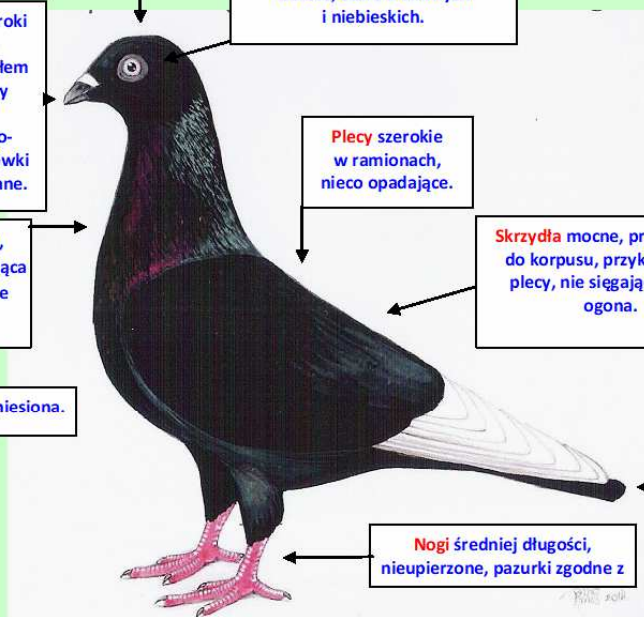
Szyja średniej długości, szeroko osadzona, zwężająca się ku głowie. podgardle dobrze zaokrąglone.

Skrzydła mocne, przylegające do korpusu, przykrywające plecy, nie sięgające końca ogona.

Pierś mocna, podniesiona.

Ogon zwarty, w jednej linii z plecami.

Nogi średniej długości, nieupierzone, pazurki zgodne z

Upierzenie napięte, mocno przylegające.

Rodzaje kolorów:

czarny, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami.

Kolory i rysunek:

Kolory intensywne, czyste, o równomiernym natężeniu. Niebieskie mają czystą barwę, bez zachmurzeń, czarne pasy przechodzące przez całą szerokość skrzydeł. Białe są od 7 do 10 lotek I rzędu.

Duże wady:

Gruba i niezgrabna figura, zbyt wysoka i pozioma postawa, okrągła głowa, stromo opadające czoło, cienki i szpiczasty dziób; szerokie brwi, jasne u czarnych i niebieskich; białe plecy, między białymi kolorowe lotki, mniej niż siedem lotek, więcej niż 2 lotki różnicy w skrzydłach.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – figura i postawa – głowa i dziób, oczy i brwi – kolor i rysunek

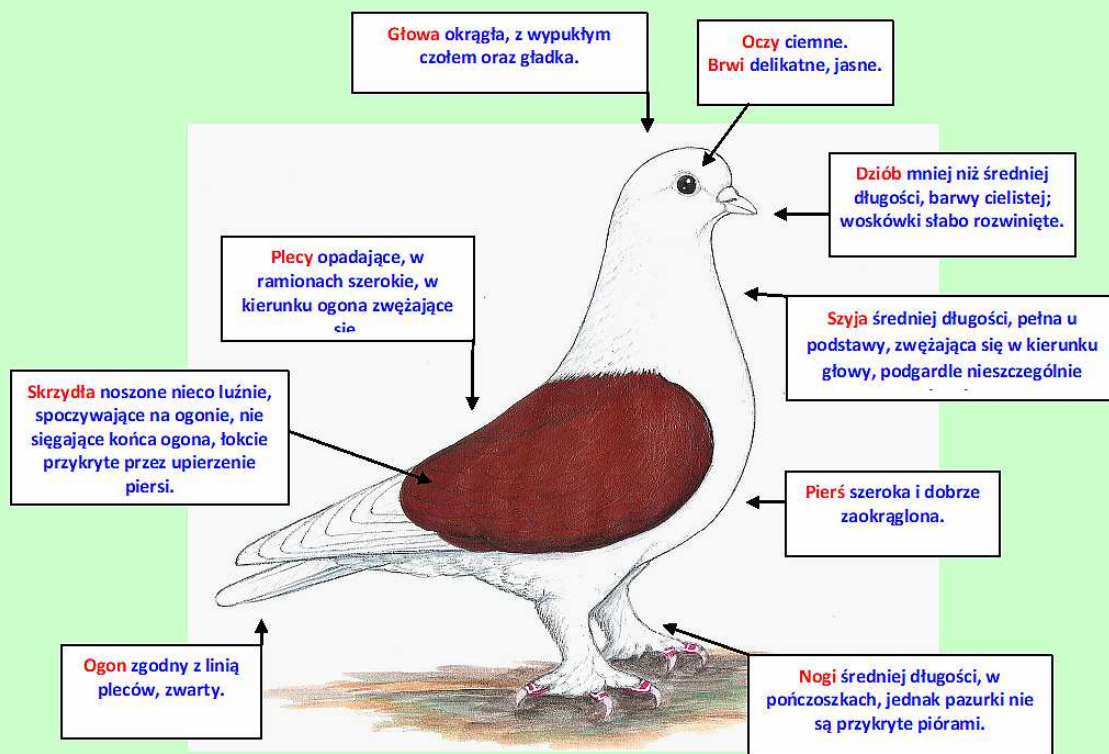
Obrączka
numer 7
IX – lotne

Rys. z: Rysunki ras
węgierskich
Grafika: MU

Bawarski wysokolotny (EE 984)

N: Bayerischer Hochflieger, F: Haut-volant de Bavière, A: Bavarian Highflyer

Pochodzenie: Wyhodowane zostały w Dolnej Bawarii w Straubingu (Niemcy), w końcu XX wieku, z gołębi wysokolotnych i rollerów perskich. **Charakterystyka ogólna:** Średniej wielkości gołąb wysokolotny, o gęstym i średnio miękkim upierzeniu, gładkogłowy i w 'pończoszkach'.

Upierzenie gęste, miękkie i przylegające.

Rodzaje kolorów: Czerwony i żółty. (Dozwolone inne barwy upierzeni, jednak na wystawach są oceniane w klasie AOC

Kolory i rysunek: Podstawowy kolor jest biały, barwne są pokrywy skrzydeł, możliwie także pióra skrzydełka. Od siedmiu do dwunastu lotek jest białych, nieco kolorowych pióra za podudziami jest dozwolone.

Duże wady:

Duże nieprawidłowości w rysunku, więcej niż dwa barwne lotki różnicy w lotach I rzędu, czerwone brwi, nie upierzone skoki palce, łapcie i pióra sępie, obwisłe skrzydła.

Dane do oceny:

Wygląd ogólny – kształt głowy i postawa – upierzenie – głowa, dziób, oczy – rysunek i kolor.

Obrączka
numer 9
IX – lotne

Rys. Jean-Louis Friendel
Grafika: MU

Gołąb w locie

Symbol pokoju w filatelistyce na świecie, cd.

Poczta Monaco

wprowadziła w 2004 roku do obiegu pocztowego znaczek pocztowy z okazji 23 Kongresu Światowego Związku Pocztowego w Bukareszcie.

Poczta Wietnamu

(1945-1995) wprowadziła w 1995 roku do obiegu pocztowego znaczek z okazji 50 rocznicy powstania Komunistycznej Partii Wietnamu.

Poczta Brazylii

wprowadziła w 2009 roku do obiegu pocztowego znaczek pocztowy z okazji stulecia urodzin Dom Helder Camara (brazylijski biskup katolicki, jeden z czołowych przedstawicieli teologii wyzwolenia).

Poczta Hiszpanii

(Exfilna 86) wprowadziła w 1986 roku do obiegu pocztowego znaczek na pamiątkę działania kalifałnych kurierów gołębi pocztowych (Poczta Kalifałna).

Poczta Sri Lanki

wprowadziła w 2004 roku do obiegu pocztowego znaczek z okazji Międzynarodowego Dnia Pokoju.

Poczta Republiki Czeskiej

wprowadziła w 2003 roku do obiegu pocztowego bloczek znaczków prezentujących ryby akwariowe. Bloczek podzielony jest na trzy pionowe kolumny. W lewej kolumnie od góry są prezentowane następujące ryby: gurami mozaikowy, prętnik karłowaty, karasie złociste i na dole jest giętkoząb cętkowany. W środkowej kolumnie od góry są: bojowniki i niżej skalary. W prawej kolumnie od góry są: zmienniaki plamiste i gupiki, niżej paletki i na dole kirysek pływacz.

[illegible]

Pocztą Republiki Gabonu

wprowadziła w 2020 roku do obiegu pocztowego dwa bloczki i trzy znaczki pocztowe przedstawiające gołębie rasowe. Na górnym bloczku od góry są pokazane gdańskie wysokolotne i lazurek, niżej na znaczkach od lewej: gartacze śląskie, barwnogłówki królewieckie i pawik. Na dolnym bloczku od góry są pokazane murzyny szmalkaldzkie, saksoński białogon, saksoński taarczowy i szczygieł duński, natomiast niżej są bije uzbekie.

Na pojedynczych znaczkach są zaprezentowane: bije uzbekie, barwnogłówki królewskie, pawik i garłacze śląskie.

Jeśli chcesz bliżej zapoznać się z następującymi rasami gołębi:

- saksoński tysek dwuczuby,
- saksońska czajka,
- górnośląski gartacz
- niemiecki wystawowy,
- zakonniczka niemiecka,
- białogłówka gąbińska,

to zadzwoń pod numer: 609 320 972

oraz

- niemiecki wystawowy,
- turyńska czajka,
- norymberski skowronek,

to zadzwoń pod numer: 600 236 361.